

PRESBITER

A MAGYAR REFORMÁTUS PRESBITERI SZÖVETSÉG LAPJA

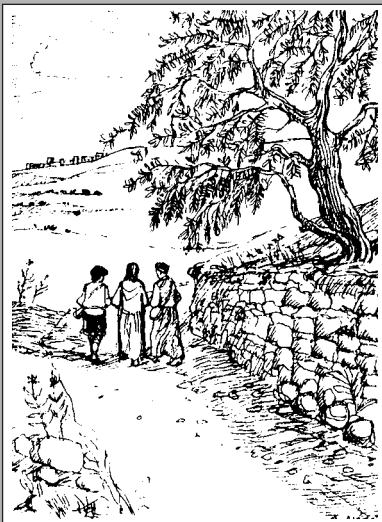
XVI. évfolyam 2. szám

BUDAPEST

2007. március-április

*Kedves Olvasóinknak
áldott, hitet erősítő
húsvéti ünnepeket
kívánunk!*

www.presbiter.hu

Közel Hozzád, Uram

A falvakból és a városokból
Úton vagyunk Feléd.
A völgyekből és a hegyekről
Úton vagyunk Feléd.
A szenvedő testvérekkel elindultunk
Hozzád.
A kacagó gyermekekkel úton vagyunk
Hozzád.
Elszánt, békés földművelő népeddel
Megyünk már Feléd.
Az igazságosság követeként
Elindultunk Hozzád.
Szereteted tanúiként közeledünk
Hozzád.
Amikor a kenyeret megtörjük,
s a bort kelyhekbe öntjük,
már közel vagyunk Hozzád.
Amikor a gyengéket és a kicsinyeket
felkaroljuk,
egészen közel vagyunk Hozzád.
S ha mindennek ellenére
Imádkozunk ellenségeinkért,
Már majdnem megérkeztünk Hozzád.
Amikor pedig szent vacsorádat
ünnepeljük, Uram,
Tè már egészen közel jöttél hozzánk.

(Latin-amerikai ima)

*Közgyűlési
beszámoló
(4-5. oldal)*

*Balla Tibor
köszöntője
(5. oldal)*

„Krisztus feltámadott a halottak közül,

zsengeje lett azoknak, akik elaludtak” – mondja a régi fordításunk. Ezzel az üzenettel hadd keresse meg a szívünket az örökkévaló Isten ezen a húsvéton, hadd hozza hozzánk közel azt, ami történt: Krisztus feltámadott; és azt, ami történni fog velünk és közöttünk! Nézzük először azt, ami történt: Krisztus feltámadott! Ez a múlt idő. Ez az, amit nem lehet semmissé tenni, nem lehet kivenni, nem lehet kitörölni a világ életéből. Lehet rajta a fejünket csóválni, lehet benne kételkedni, lehet rajta morfondírozni, hogy hogyan is volt az, hogyan lehet azt bizonyítani, hogyan lehet utánamenni, sok mindent lehet vele tenni. De nem lehet kivenni, nem lehet kitörölni, nem lehet eltüntetni ennek a világnak az életéből és a történetéből. Krisztus feltámadott a halottak közül, s ebben benne van az, hogy az örökkévaló Isten, az életnek adója, teremtője, megtartója Krisztus feltámasztásával azt a hatalmas lázadást hajtotta végre, amely a halál örökkévalónak hitt uralmát döntötte meg. Talán mondhatjuk így is: kinyitotta a zárt világot. Hányszor olvassuk a Szentírásban azt, hogy az örökkévaló Isten megnyit valamit, aminek a nyomán élet támad. Mert az Isten ítélete az, amikor bezárul a menny, bezárul az ég, és nem hull az életet adó eső. Amikor bezárul az anyaméh, és nem születik a gyermek. Amikor bezárulnak emberi szí-

vek és emberi ajkak, és ott már nincsen az életnek szava és az életnek érzése... Akkor megjelenik a Fiú, az Egyszülött, és amikor odamegy, hogy megkeresztelkedjen a Jordánban, akkor megnyílik az ég, és hang hallatszik. Megnyílik az ég, mert az Istennek van szava, van irgalma, van szeretete ehhez a földi világhoz. S elindul ez a Fiú, és ahol jár, ott a vakok szemei megnyílnak, ott emberek ajkai megnyílnak, és dicsőítik az Istent. Ott képesek lesznek arra, akik hallgatásba, keménységbe burkolóztak, hogy előtte kinyíljanak, és azt mondják neki: Uram, én elrontottam az életemet, de tudom, hogy te könyörülni tudsz rajtam. És ott egymásra találunk a tékozló fiú és az apa, mert megnyílik a szívük és megnyílik az ajkuk. S

akkor, amikor úgy látszik, hogy bezárul a sír, Isten megnyitja. A zárt világot töri fel. Belülről nyílik meg a sír, hogy a zárt világban, ahol a halál akar uralkodni, a bezáruló ajkak, a bezáruló kéz, amely csak ökölbe tud szorítani, de nem tud kinyúlni, nem tud simogatni, nem tud adni és nem tud elfogadni – ebben a zárt világban a kinyílás, az élet, az Isten által akart és adott élet jusson diadalra: Krisztus feltámadott! Így nyílik ki a bezárkózó, az Istentől is elzárkózni akaró világ, mert Ő töri fel ezt a pecsétet, belülről nyílt meg a sír. Kívülről is meg lehet nyitni egy sírt.

(Folytatás a 2. oldalon)

(Folytatás az 1. oldalról)

Például azért, hogy az ember fosztogasson, vagy azért, hogy megpróbálja kikutatni az igazságot. De Krisztus feltámadásában, a belülről megnyíló sírban ott van az Isten feltámasztó akarata.

Húsvét üzenete itt, ebben a világban szóval meg, a zárt és bezárkózni akaró világban, mert itt van rá szükség. A halál, a pusztulás és a tragédia világában. Tegnap nyilván sokan hallották és döbbsenek meg a hírre, hogy Szabolcs-Szatmár kis falujában, Kocsordon a tűz martalékává lett a templom. Tegnap délután ott jártam és a *megnyílt templomot* láttam. Mert az egész tető bezuhant. Így is meg lehet nyílnia egy templomnak, de ez a halál megnyílása, a pusztulás megnyílása. S tudjátok, hogy ebben az elpusztult templomban az Isten különös, csodálatos gondviselése mit őrzött meg? A szószéket. Megpörkölődött, megfeketedett, de ott van. Mert ahol Isten nyitja meg belülről a sírt, ahol Isten nyitja meg belülről a halál világát, ott hangzani kell az élet üzenetének. Hangzani fog ott is. És adja az örökkévaló Isten, hogy minél többen legyenek és legyünk, akik ezért fogunk imádkozni és áldozni, hogy az Isten neve magasztaltassék az Ő templomában!

„Krisztus feltámadott, *zsengejűk lett azoknak, akik elhunytak*” – folytatja az apostol, s ebben benne van az, ami történni fog. Krisztus a zsenge, akiben megkezdődött a visszszámolás, az Isten nagy visszszámolása, amikor ő veszi kézbe az élőknek és holtaknak dolgát. A visszszámolás, amely a teljesség, az élet teljessége felé vezet. Krisztus a zsenge, ő nem akar egyedül maradni, ő nem akar egyke maradni, ő az *elszűlött a halottak közül*, akinek testvérei vannak és testvérei lesznek, mert az Isten akarata az, hogy senki és semmi ne maradjon magára, bezárkózva ebbe a világba, csak egy, a halál. A halál maradjon halálosan magára és bezárva. *Ezért fordítja meg az élet perspektíváját, az élet látószögét a húsvét üzenete, mert igaz, hogy „életünknek rendiben körülvesz a halál”, de ennél igazabb, ennél örömtelibb, hogy a halál fenyegette életet az Isten életet ajándékozó szeretete öleli körül.*

„Krisztus feltámadott, *zsengejűk lett azoknak, akik elhunytak.*” Ez az üzenet, ez a rövid hír, ez az, amivel meglátogat bennünket az örökkévaló Isten ezen az ünnepen. Merjük-e hinni, hogy ehhez közünk van? Mert Ő azt akarja, hogy közünk legyen hozzá. Azt akarja, hogy így legyen életünk, így legyen reménységünk, így legyünk együtt a gyülekezetben, az anyaszentegyházban, ennek a népnek a közösségében, ahonnan nem a halál szele fúj, hanem az élet, az örök élet friss üdösege...

Dr. Bölcskei Gusztáv
püspök, a Zsinat lelkészi elnöke

Az Ige körül

Mózes a hegyen, és a völgyben

Társadalmunk ma értékválságos idöket él át. Mindazok az erkölcsi normák, amelyek ez idáig a társadalom alapvető szövetét alkották, mára szétestek. A hazugság, és az erőszak, az önzés és a felelőtlenység az állami politika szintjén is állandósult. A társadalom egy kisebb része ettől tevékeny munkába kezdett, tüntet, szervezkedik, narancsot és tojást dobál tehetetlen dühében. A többség bénultan figyel, hogy mi történik körülötte, és tehetetlenül hajtja fejét a nyaktiló alá.

Amikor magánéletünkben, vagy a minket körülvevő közösségekben nehéz idők következnek be, könnyen talajt veszünk, s vagy tevékeny kapkodásba kezdünk, hogy Münchhausen báróként kihúzzuk magunkat saját hajunknál fogva vagy kétségbeesünk, depresszióba süllyedünk, feladjuk. Az sem ritkaság, hogy a megoldhatatlannak látszó konfliktusok elől az alkoholhoz „menekülünk” – tetézve evvel még a bajt.

Isten a Szentírásban egy gyökeresen más utat kínál a benne hívőknek. Sem a rezignált közömbösség, sem az ijedt kapkodás nem a mi utunk. Alábbiakban egy elemien nagy egyéni és közéleti drámával szeretnék foglalkozni, és ezen keresztül rámutatni arra, hogy milyen legyen a keresztyén ember hozzáállása az élet nehézségeihez.

A történet

A történet tulajdonképpen végighúzódik Mózes egész II. könyvén. Az egyiptomi szabadulás után, a Vörös tenger csodálatos megnyílását és bezáródását megtapasztalva, fűrjektől és manától táplálva eljutott a választott nép a Sinai hegyhez. Összesen három hónap telt el a kivonulás óta. Mózes felmegy a hegyre, Isten színe elé. Elhangzik Isten szövetség-ajánlata, mire a nép – és annak vezetői – az ismeretek birtokában tudatos és önkéntes döntést hoznak: *Megteesszük mindazt, amit az Úr mondott.* Isten természetfeletti jelekkel pecsételi meg ezt az új szövetségkötést.

A törvény „hiteles” példánya

Minden a legnagyobb rendben megy. Mindenki lelkes, mennyei magasságokban jár, minden vezető a helyén van, és végzi megbízatását. A törvény már le van jegyezve, a nép és annak vezetői már megismerték, és áment mondtak rá. Az Úr ismét felhívja Mózeset a hegyre, hogy a törvény „hiteles” példányát átadja neki, amit saját kezével vésett kőtáblára.

A fordulat

Miközben Mózes a hegyen van, a hegy lábánál, lent elromlanak a dolgok. Kiderül, hogy hitük nem az Élő Istenhez, hanem egy földi, halandó személyhez kötődött. Hirtelen, a felhőtlen boldogságban felsejlik a jövő bizonytalansága. Növekszik a pánik. Tenni kell valamit, nem várhatunk örökké! Áronhoz fordulnak, mint kijelölt helyetteshez: „*Jöjj, és készíts nekünk istent, hogy előttünk járjon.*” (32,1). Nem célunk most ennek a taglalása. Nézzük, mi történik közben a hegyen!

Mózes az Istennel való közösségbe belefeledkezve már 40 napja a hegyen van. Az Úr kikölkenti ebből az emelkedett állapotból. „*Indulj, menj le, mert elromlott a néped, amelyet kihoztál Egyiptomból.*” (32,7).

A nép még önfeledten dorbézol, mit sem sejtve, de Isten már meghozta döntését, „*hagyd, hogy fellángoljon ellenük haragom és végezzek velük!*” (32, 10)

Testvérek, *itt a történet szíve!* Ez a keresztyén ember minden világi megoldástól különböző útja! „*Mózes azonban esedezett Istenéhez, az Úrhoz.*” Imádságában sem nem mentegeti a népet, sem nem becsmerli őket, de még bocsánatot sem kér helyettük, hanem az Istent emlékezteti ígéretére! Micsoda vakmerő hit! Amit Isten megígért, arra minden körülmények között építeni lehet: „*önmagadra esküdtél!*” – emlékezteti Isten.

A nép vétekezik a völgyben, Mózes, az Isten embere esedezik a hegyen, és Isten ígéreteibe kapaszkodik teljes hitével, és „*az Úr szánalomra indult, és nem hozta rá népére azt a bajt, amit mondott.*” (32,14)

Mózes a hegyen és a völgyben

Mózeset a *hegyen* a „vincelléri” lelkület vezette: aki nem esett neki a fügefának a Gazda biztatására, hanem könyörgött érte, és tevékenyen munkálkodott annak megmentéséért. A hegyen, szemtől szemben az Istennel „*jól vizsgázott*” Mózes. Isten írott Igéjével, és a kegyelem üzenetével indul le.

De mivé lesz a szent lelkület a *völgyben*, amikor már nem csak Isten kijelentéséből ismerjük a gonoszt, hanem szemtől szembe találkozunk vele?

Régi, egyiptomi, indulatos természete tör elő ismét, és az Úr megkérdése nélkül, erőből önbíráskodásba kezd. Földhöz vágja, és porrá törí az Isten által hitelesített szövetség-példányt, a kegyelem ígérését pedig elhallgatja.

Testvérek! Nekünk nincsenek ilyen kimenetelű konfliktus „megoldásaink”?

A kegyelem elfogadásának nehézségei

Mózes csúnyán kitombolta magát. Másnapra lecsillapodott, és így szólt a néphez: „Igen nagy vétet követetek el. Ezért fölmegeket az Úrhoz, talán engesztelést tudok szerezni vétkeitekért.” (32,30)

Hogyan? Hát Isten – jól tudja, hogy mi történik odalenn – Mózeset nem a szövetség hiteles példányával, és a kegyelem Igéjével küldte le? Az egyiket megsemmisítette, a másikat elhallgatta!

Mózesnek még egy leckére van szüksége. Isten szelíden beszél vele, nem kéri számon a kótáblát, sem a 3000 embert, de még azt sem, hogy miért feledkezett meg a kegyelem Igéjéről. Egyszerűen csak ismét emlékezteti Mózeset feladatára: vezesd tovább a népet!

Testvérek! Mindazok után, ami a „völgyben” történt, Isten egyoldalú döntése még fényesebben ragyog Mózesnek:

„Elvonult előtte az Úr, és így mondta ki (a nevét): Az Úr, az Úr irgalmas és kegyelmes Isten! Türeleme hosszú, szeretete és hűsége nagy!” (34,6).

Ez a dráma csúcspontja! Itt csak összetörni, és leborulni lehet! Aki Isten érthetetlen, és végtelen kegyelmével így szembesül, annak elfogynak emberi kételyei, aggodalmai, érvei!

„Mózes sietve letérdelt a földre, és leborult.” (34,8)

Mózes mint Jézus előképe

Mózes egykor, fenn a hegyen közbenjáró imádságban a népéért könyörgött. A szövetség és kegyelem Igéjével bocsátotta el Isten a színe elől. Neki többször is meg kellett tapasztalnia Isten fenségét, míg megértette az Úr minden értelmet felülhaladó kegyelmét. Tizennégy év-százzaddal később Valaki isteni lakóhelyét elhagyva a bűnös világba jött az Újszövetség és a kegyelem Igéjével. Magára vette azt a büntetést, amit mi érdemeltünk vétkeinkért.

Mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgáló formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmessé lett mindhaláláig, mégpedig a kereszthaláláig.

Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névénél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, menyeeiké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. (Fil. 2,8-1)

Dr. Viczián Miklós

NÖVEKEDÉS A MEGSZENTELŐDÉSben (II.)

- Vigyázok a környezetben, hogy beszédemmel, cselekedeteimmel ne hogy szégyent hozzak az én Uramra. (Jakab 3,5, 6, 10)
- Szolgálatot válllok a gyülekezetben, ha nincs szolgálatom az idegesítsen. Példaképem Krisztus. (Fil. 2,1-11.)
- Puritán leszek, nem veszek 5000 Ft-os bort, vagy 3000 Ft-ért ebédet.
- Tudatos lesz, hogy nem volt az Atyának olcsó Krisztus halála, keresztyén nincs kereszt nélkül. Minél nagyobb a feladat, annál nagyobb a kereszt.
- Türelemmel viselem a keresztet, megpróbáltatást, mert akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van.
- A Galata 5,22 jellemzi az életem, növekszem az életszentségben és véletlen sem ítélem meg azokat, akik az életszentség más lépcsőjén vannak, mint én. Te is voltál háttal Istennek testvérem. A bűnt utálom, de a bűnös embert szeretem.
- Ha nő vagyok, belső szépségre és a női szerepekre törekszem, és a férjem nélkül nem hozok gyors döntéseket, mint azt Éva tette. Én engedelmes asszonyként élek. (Efézus 5,22-33)
- Ha férfi vagyok, vállalom a család papja szerepet és lelki, testi biztonságot nyújtok a feleségemnek, tisztességesen dolgozom, tisztán tartom udvarom, környezetem, utálom a bűnt az életemben, a gázt az udvaromban. És mindketten törekszünk a szaporodjatok, sokasodjatok isteni parancs betöltésére. Minden életellenes cselekedet, mint Isten utálatát, ítéletét kiváltó cselekedet ellen harcolok. Pláne egy fogyó nemzetnél (1Péter 2,9).
- Isten szerint keresem a páromat, ha abban a korban vagyok. Mert hogy megszülettem és hogy meghalok, nem sok közöm van hozzá, de egy Isten szerinti társat kérhetek.
- Munkámmal, hozzáállásommal Istent dicsőítem. Ha valaki kér valamit, mindig önzetlenül próbálok segíteni és felülről várom a dicséretet. De ugyanakkor hálásan megköszönöm, ha kapok valakitől valamit. Istené a dicsőség, emberé a köszönet.
- Végül a misszió, az elmentvén azt jelenti, hogy akik nincsenek az Úrban, Őhöz vezetem szeretettel, türelemmel, imádkozva.

Dr. Judák Endre

SZEMELVÉNYEK

a 2006. évi kérdőív alapján a „Hasznosnak találja vagy nem a Presbiteri Szövetséget. Ha igen miért, és ha nem miért?”, „Miről olvasna szívesen a Presbiterben, amit ma nem talál meg?”, „Mit talál feleslegesnek a lapban?”, „Véleménye és javaslata a Szövetség jövőjére vonatkozólag?” kérdésekre.

Hasznosnak találja-e a Presbiteri Szövetséget?

- Igen. A gyülekezetek presbitereit, presbitériumait összefogja, képezi, utat mutat a fiataloknak. (30 évesnél fiatalabb férfi)
- Igen. A presbitereket összefogja és továbbképzése által erősíti az egyetemes papságot. (30 évesnél fiatalabb férfi)
- Nem. A gyülekezeti alkalmak és szolgálatok kitöltik a rendelkezésre álló időt. (31-40 éves férfi)
- Nem. Az évi konferencia és a közgyűlés egyaránt protokolláris alkalom. Életszerűtlen az egyesületi munka. (31-40 éves nő)
- Igen. Rálátást, kitekintést ad számomra az egyház életére, a gyülekezeteken túli munkára. (31-40 éves férfi)

Miről olvasna szívesen a Presbiterben, amit ma nem talál?

- Ifjúság, fiatal presbiterek helyzete, képzése. Több európai kitekintést. (30 év alatti férfi)
- Több igetanulmányozás, bibliaismeret lehetne benne, ill. kevesebb olyan információs anyag, beszámoló, ami nem tartalmaz legalább egy rövid igei részt. (30 évesnél fiatalabb férfi)
- Várható fejlemények, tervek. (31-40 éves férfi)
- Gyülekezetek életéről. (31-40 éves férfi)
- Az ifjúság hitbéli neveléséhez szempontok, ill. kérdéseikre útmutató válaszok. (31-40 éves férfi)
- Egyházzeneről (31-40 éves férfi)
- A mai gyülekezetek építéséhez gyakorlati ismeretek. Tömörebb beszámolók jobban szolgálnák az informálást az adott oldalszám mellett. (31-40 éves férfi)
- Gyülekezetek, gyülekezetközi kapcsolatokról, problémáikról, megoldásukról. Mindennapjainkból kivett történeteket és levont tanulságokat, minden olyan írást, amely segít megismerni egymást. (31-40 éves férfi)

SZÖVETSÉGÜNK

A presbiteri szövetség közgyűlése

A közgyűlés résztvevői

Szövetségünk március 3-án tartotta ez évi, ezúttal cikluszáró és így egyben tisztújító közgyűlését Budapesten a Dunamelléki Egyházkerület Székházának dísztermében több mint 200 résztvevővel, köztük 97 küldöttel. A közgyűlés megnyitó áhítatát *Derencsényi István* debreceni esperes tartotta az Efézusi levél 1. rész 1-14 verse alapján. Igemagyarázatában azt vizsgálta, hogy ki hívott el minket, mikor és mire hívott el minket. Isten hívott el, még a világ teremtése előtt és szentségre hívott el.

A közgyűlést *dr. Ritoók Pál* ügyvezető elnök nyitotta meg, köszöntve a megjelenteket, külön is a kedves vendégeket határainkon túlról, *dr. Csiha Kálmán* és *Horkay László* nyugalmazott püspököt, *László Kálmánt*, a Királyhágómelléki Egyházkerület, ill. *Simon Sándort*, a Kárpátaljai Presbiteri Szövetség elnökét, valamint itthonról *Miklóssy Józsefet*, a Bethánia CE ügyvezetőjét. A hagyományokhoz híven a Szövetség korábbi, most már tiszteletbeli elnökei, *Balla Tibor*, *dr. Ritoók Zsigmond* és *Nagy Ferenc József* egy-egy igei gondolattal szóltak a közgyűléshez. Különösen megrendítő volt *Balla Tibor* üzenete, aki – kórházi kezelése miatt – írásban küldte el üzenetét. Köszöntötték a közgyűlést a határon túlról érkezett kedves vendégek és a Bethánia CE ügyvezetője is. Számosan küldték el írásban köszöntésüket, így *dr. Márkus Mihály* és *dr. Szabó István* püspök, *dr. Tóth Károly* nyugalmazott püspök, *Varga László* és *dr. Rózsa Tibor* egyházkerületi főjegyző, *dr. Nagy Tibor* nyugalmazott egyházkerületi főjegyző, *Tarr Zoltán* zsinati tanácsos, *P. Tóthné Szakács Zita*, a Zsinat missziói irodájának vezetője. *Dr. Szabó Dániel*, a Szövetség elnöke foglalta össze a Szövetség hat évi munkáját, ill. adott kitekintést a jövőre vonatkozólag. A statisztika számaiból vonta le azt az üzenetet, hogy az Úr kegyelme mennyi ajándékkal ajándékozta meg a Szövetségen keresztül presbiter testvéreinket. 21 nagy konferencia volt a hat év alatt, és a képzéseken több mint 34 ezer presbiterhez szólt a tanítás. (Ez persze az alkalmak, ill.

az ott résztvevők egyszerű szorzata, amelynek során természetesen számosan több alkalmon is részt vettek.) Az elnökség javaslatát ismertette az elnök számos tiszteletbeli tag megválasztását ajánlotta a közgyűlésnek. Ezután *dr. Ritoók Pál* ügyvezető elnök szólt a számok további üzenetéről, amit itt nem ismertettünk, mert megjelent a Presbiter ezévi első számának betétlapjain.

Ezután a két határon túli nyugalmazott püspök mondta el igei gondolatait. *Dr. Csiha Kálmán* arról szólt, hogy a nemzet lelkében haldoklik és ezen csak az egyház tud segíteni. *Horkay László* pedig a presbiterek szerepének fontosságáról szólt. Megköszönte a Presbiter c. lapot, amelyet a határon túliak megkapnak és amelyet nagyon jól fogadnak. Rámutatott arra, hogy a presbitereknek családostul kell részt venniük a konferenciákon.

Ezután *Bittó Zoltán*, a számvizsgáló bizottság vezetője adott számot vizsgálataik eredményéről. Hálával állapította meg ő is, hogy az Úr kirendelte mindig a szükséges anyagiakat a Szövetségnek, amely, ill. amelynek munkatársai azzal jól sáfárgodtak. *Dr. Ritoók Pál* ügyvezető elnök a Szövetség jövőképét, 2007. évi munkatervének irányelveit, és 2007. évi költségvetését ismertette. (Ezek szintén megjelentek lapunk előző számában.) *Dr. Békefy Lajos*, a Presbiter c. lap felelős szerkesztője a lap 15 éves munkáját foglalta össze számokban, és levonta a bennük rejlő üzenetet. Hangoztatta, hogy fontos lenne, hogy a Szövetség alaposabb médiakapcsolatokat építsen ki. Ő személyében az elmúlt hetekben nyolc különböző médiumban ismertette a Presbitert, ill. ennek kapcsán ismertette meg a Szövetséget a nézőkkel, ill. a hallgatókkal. Ezután a közgyűlés az alapszabálymódosítással foglalkozott, amelyet végül ellenszavazat és tartózkodás nélkül elfogadott. A jelölő bizottság elnöke ismertette a jelölés menetét és bemutatta azokat, akiknek a bemutatkozását a küldöttek írásban nem kapták meg. Mivel a közgyűlés a javaslatokon kívül más jelöltet nem kívánt állítani, sor kerülhetett a szavazásra.

Az ebédszünet után, amelynek során jó beszélgetéseket folytathattak egymással a megjelentek, került sor a választás eredményének ismertetésére. Eszerint a közgyűlés az elkövetkező négy évre elnöké választotta *dr. Szabó Dánielt*, elnökségi taggá *Balla Tibort*, *dr. Bodnár Ákost*, *dr. Judák Endrét* – akit egyben presbiterképzési titkárrá és a presbiterképző bizottság vezetőjévé is megválasztott –, *Mikó Lászlót* – akit missziói titkárrá és a missziói bizottság vezetőjévé is megválasztott –, *dr. Molnár Pált*, *dr. Nagy Mihályt*, *Veres Sándort*, *dr. Viczián Miklóst*, akit a gazdasági bizottság elnökévé is megválasztott, és *dr. Voglné dr. Szathmári Ilonát*, akit egyben jogtanácsossá is megválasztott. A választás eredményeként a gazdasági bizottság két tagja lett *Almás Gyula* és *Pintér Elemér*. Az etikai bizottság elnökéül *dr. Hardy Ferenc*

KÖZGYŰLÉSÉRŐL

Gábort, tagjaiul Csufor Pétert és Széll Györgyöt választotta meg a közgyűlés. Az új tisztségviselők nevében dr. Szabó Dániel elnök mondott köszönetet, de a hozzászólások során több megválasztott tisztségviselő is köszönetet mondott a bizalomért.

A hozzászólások során először dr. Szilágyi Sándor szólt a jövőképpel kapcsolatban, azt túl tömörnek tartva és kifogásolta, hogy a szöveg csak a keresztyén identitás erősítésére utal, pedig a református keresztyén identitás erősítését tartja szükségesnek. Nem említi a jövőkép azokat a törésvonalakat, és azok kezelését, amelyek egyházunkban és a keresztyénségben vannak. Említette itt a Golgota Közösséget. Apostagi Zoltán ennek kapcsán a hitvallásaink ismeretének fontosságáról szólt szép bizonyágtétellel. Dr. Nagy Mihály arról szólt, hogy csak a hiteles élet tud hiteles bizonyágot tenni. Kolozsvári Kiss Éva szívet melegítő bizonyágtétellel szolgált. Dr. Szabó Gábor az ifjúsággal való foglalkozás fontosságáról szólt, mert egyházunk túlságosan hagyománytisztelő, és így nem tudja megszólítani a „más nyelven” beszélő ifjúságot. Jó példának hozta fel a Bethánia CE nyári angol nyelvi táborait. Dr. Judák Endre a presbiterképzés általa ajánlott módszereiről szólt, és megállapította, hogy ezek a gyümölcsök lassan érnek be. Veres Sándor azt a sokféle feladatot említette, ami a presbiterekre vár a lelki ügyektől elkezdve az anyagiakig. Mikó László szükségesnek tartotta egy média bizottság létrehozását. Dr. Békefy Lajos erre válaszolva kifogásolta, hogy a közgyűlésen alig van jelen a református média. dr. Vöglné dr. Szathmári Iлона a Nőszövetséggel való kapcsolatfelvételt tartotta szükségesnek.

A hozzászólásokra az ügyvezető elnök igyekezett választ adni, elismerve az azokban lévő jogos észrevételeket és ennek alapján javasolta a határozati javaslatok kiegészítését. A közgyűlés ezután elfogadta a határozati javaslatokat. Dr. Szabó Dániel elnök zárszavával, három résztvevő imádságával és a Himnusz eléneklésével zárult a lelkiekben, információkban és közös gondolkodásban gazdag közgyűlés.

Drp

Balról jobbra: Dr. Szabó Dániel elnök, Dr. Csiha Kálmán ny. püspök (Erdély), Horvay László ny. püspök (Kárpátalja), Derencsényi István esperes (Debreceni Egyházmegye)

Balla Tibor köszöntője a kórházból

Megilletődve és kissé megszorodva küldöm szívem szeretetével testvéri köszöntőmet a küldött közgyűlés minden résztvevőjének. Sajnálom, hogy a jelenlegi kórházi kezelés miatt nem vehetek részt. Azért elküldöm írásban gondolataimat.

Szolgáljunk a betegágy mellett!

„Nyisd meg szemeimet, hogy szemlélhessem a Te törvényednek csodálatos voltát” (Zsolt. 119,18).

„Akkor felhasad, mint hajnal a te világságod és gyógyulásod gyorsan kivirágzik és igazságod előtted jár, az Úr dicsősége követ.” (Ézs. 58,8).

Köszöntésemnek három pontja van.

A gyógygyított szemű presbiter. A gyorsan kivirágzó gyógyulás. A betegágy mellett szolgáló presbiter.

Az első gondolat: Nyisd meg szemeimet. Megvallom, hogy én is lelkileg vakon születtem. Az Úr Jézus Krisztus, mint áldott orvos a megterés és újjá születésem által gyógygyította a szememet. Azóta mindent másként látok. Azóta az Igehallgatás és olvasás közben figyelek a Mennyei üzenetre. Ha meghallom, csodálatos érzést tapasztalok, mert az Úr megszólított. Meggyógyított, megnyitott szemű presbiter szeretnék lenni. Aki nem csak néz, hanem lát is.

A második gondolat: A gyorsan kivirágzó gyógyulás. Nemcsak szerettem, már mások is tudják, hogy beteg vagyok. Eddig kilenc műtéten estem át. Közöttük két agydaganatos műtét volt. Az utolsó 2005 nyarán végbélműtét volt, ez sajnos rosszindulatú, sőt áttét lett a májon, mely kezelésre szorul. Tavaly 12 kemoterápiás kezelést kaptam. A daganat kisebb lett, de nem szűnt meg, majd két hónap pihenés következett, mely után a héten újabb CT-vizsgálat megállapította, hogy a daganat ismét növekedett. Tegnap újabb kezelés kezdődött, ezért vagyok kórházban.

Ezek után is hiszek az Úr Jézus gyógyító erejében, szüntelen előttem van a dánieli figyelmeztetés, de ha nem tenné is. Vélem most ez következett be. Mégis áldom és dicsőítem Őt, mert tudom, kinek hittem, Ő nekem ma is gyógyító főorvosom. Ha a gyógyulásom nem is gyorsan kivirágzó, mint azt a CT előtt gondoltam, legyen meg az Ő akarata.

Ma úgy látom, hogy sok a beteg körülöttünk. Kevés a hívő orvos. Az egészségügy nagy bajban van. Mi a teendő? Beteg-é valaki közöttetek? Hívjátok a beteghez a véneket és imádkozzatok a gyógyulásért.

A harmadik gondolat: A betegágy mellett szolgáló presbiter.

Először a betegről. A beteg ember próba alatt van. Ha a próbában kitart, akkor kipróbált lesz. A lélekben kipróbált presbiter pedig a hiteles ember. A beteg ember legtöbbször elesett állapotban van. Segítségre, vigasztalásra szorul. Jaj, ha azt kell látnia, hogy „nincs emberem”. A hívő beteg tudja, hogy az Úr nem hagyta el, elesett állapotában is boldog, mert Jézusban örök élete van. Ez a tudat mindennél többet ér. Jó, ha van valaki, aki mellé ül, mint testvér. Fogd meg a beteg kezét és mondj egy rövid imádságot. Ez biztos, hogy gyógyító imádság lesz. Nekem a presbiteri jövőképem ez. A beteg mellé ülni, és az áldott orvosban bízni, egy Igét mondani és imádkozni. Szeretnék ilyen presbiter lenni. Az Úr Jézus áldja meg a betegek mellett is szolgálni tudó testvéreket.

Köszönöm, hogy meghallgattak. Istené legyen a dicsőség.

Balla Tibor

Konferenciák

Neszmély

A Tatai Református Egyházmegye presbiteri konferenciájára szóló meghívó, melynek helyszínéül a neszmélyi általános iskola volt megnevezve. E csodálatos, Makovecz Imre által tervezett épület adott otthont a február 24-én megrendezett találkozónak.

A zsúfolásig megtelt aulában a 393. dicséret hangjai csendültek fel, mintegy 300 torokból, ezt követően a neszmélyi és császári énekkarokból alakult kórust hallhattuk. Ennek végezetével Steinbach József balatonalmádi lelkipásztor 1Péter 5,1-4 alapján szóló igehirdetése következett. Prédikációjában kiemelte a presbiter felelősségét gyülekezetéért és egyházáért, mert a presbiter nem más, mint Krisztus szenvedésének tanúja, s ez alapján sokkal nagyobb teher hárul rá. A presbiter Krisztushoz és az egyházhoz való viszonya példakép a gyülekezet tagjai előtt. Ha ez jól működik, akkor a presbiter, aki újjászületett ember, betöltheti küldetését. El kell tudni dönteni, hogy kész vagyok-e szenvedni Krisztus ügyéért, akár úgy is, ahogy Ő szenvedett értünk. Krisztus ügye nem egy személyes ügy, tehát bármit teszünk, azt a közösségért tesszük, azt Őerte tesszük. Bennünket, presbitereket választott ki arra, hogy azt a nyájat, melyet kiöntetett vérével szerzett, megőrizzük, és az Ő általa kijelölt úton terelgessük. Ami ebben a legfontosabb, hogy minden körülmények között önként és ne kényszerből tegyünk. Ne felejtjük el, hogy a szolgálatra Isten hívott el bennünket, ahol is a szolgálat szívügy.

A 397. dicséret eléneklése után Szabó István neszmélyi lelkipásztor köszöntötte a megjelenteket, köztük kiemelt helyen az igehirdetés szolgálatát végző Steinbach József lelkipásztort, akit nemrég választottak meg a Dunántúli Református Egyházkerület lelkesítő főjegyzőjének.

A konferencia első előadója Németh Zsolt, az Országgyűlés Külügyi Bizottságának elnöke volt.

Lehet-e az egyház tagjaként valaki egyben közéleti ember is? E kérdésre fűzte fel mondanivalóját ő, aki jelentős közéleti személyiség, és amit nagyon büszkén vállal, hogy református egyházunk tagja. Ennek megfelelően hite és közéleti aktivitása szorosan összefügg. Sokan mondják, hogy az egyház ne politizáljon, ezt nem lehet elfogadni, hiszen a politizálás nem más, mint a közéletben való részvétel, s mint ilyen, az egyháznak mindenhez hozzá is kell szólnia. A pártpolitizálástól azonban tartózkodni kell, az egyháznak a közjóért kell tenni, s ebben viszont élen kell járni. Az egyháztagok is elvárják, hogy a bennünket képviselő közéleti emberek világosan mutassák meg a követendő irányt. Ehhez az iránymutatáshoz pedig Jézus tanításait kell felhasználni, hiszen mi az Ő tanítványai vagyunk. A közjót fel kell tudni ismerni, ennek felismerésében pedig Jézus mindig segítségünkre lesz. A legfontosabb tételek egyike, hogy a politikai erkölcs nélkül a politika csupán hatalomtechnikai eszköz. Az egyházak, a hívő közösségek a politikai életben jelentős katalizátor szerepet töltenek be. A mai magyar politika sok mindent elvár az egyházaktól, a gyülekezetek tagjaitól, viszont mi is elvárjuk, hogy a mi másságunkat tartsák tiszteltben. A mai világban a történelmi egyházak már a szabadság és az emberi jogok védelmezőjévé váltak. Ehhez párosul szorosan, hogy a hívő emberek a teremtett világ védelmezői lettek. Itt kapcsolódik az egyháztag a környezetvédelemhez is. Mi diplomaták vagyunk, de nem az evilági hatalom követői, hanem az Úr követői, és a megbízólevelet Jézus Krisztustól kaptuk.

Az előadást követően a neszmélyi hittanosok Füle Lajos verseiből összeállított műsort adtak elő.

Dobos Károly, a Tatai Református Egyházmegye gondnoka előadása következett. Mondanivalóját az „egy vérből valók vagyunk te meg én” kijelentésre fűzte fel. Felhívta a jelenlévők figyelmét, hogy nem lehet két úrnak szolgálni. Mai világunk nem szól másról, mint a pénzről, s mindent áthat a pénz hatalma. Csak összetartva érhetünk el sikereket, mert a széthúzás mögött mindig csak a tragédiák látszanak. Ne felejtjük el, hogy a hit ajándék, amellyel nekünk presbitereknek jól kell tudni gazdálkodni. Legyünk olyanok, mint Dániel, és őrizzük meg hitünket minden körülmények között. Részt kell vennünk a küzdelemben, hiszen bennünket az Úr állított ki. Egyházunk legyen karizmatikus, hiszen csak így maradhat fenn. Ehhez pedig szüntelenül imádkozunk, mert az imádság ereje óriási.

Az elhangzottak után a neszmélyi és császári közös férfikar szolgálatát követően Molnár Péter karnagy vezetésével. Karsai Klaudivia neszmélyi diák Reményik Sándor Templom és iskola című versét szavalta el. Őt követte Becsák László tatai presbiter, aki Túrmezei Erzsébet Otthonom című versének elmondásával szolgált.

Dr. Márkus Mihály püspök előadásának bevezetőjében kijelentette, hiszi a keresztyén anyaszentegyházat. A presbiter alapvető kijelentése is ez legyen, a lényeg: mit hiszek, és nem az, amit tudok! Gondolkozzunk az egyetemes egyházban, és találjuk meg benne a dolgunkat. A presbiter az adott településen, saját gyülekezetében kell, hogy helyt álljon. Életük, cselekedeteik legyen példa a település gyülekezetén kívüli embereinek szeme előtt is. A jó példa megmutatásával válik hitelessé egyházunk, válik vonzóvá az elkalandozók számára is.

A presbiteri konferencia Máté László zárszavával ért véget, aki ismételt megköszönte a házigazdák munkáját, hála adott az Úrnak, hogy ilyen szép számban együtt lehetünk ezen a délelőttön. Az együttlét közös ebédrel zárul, melyet a neszmélyi gyülekezet tagjai készítettek és szolgáltak fel. Istennek legyen hála, hogy együtt lehetünk!

Bogáth István

Budapest-Dél

Hagyományosan az év elején tartotta a Budapest-Déli Területi Szervezetünk közgyűlését a Budapest-Budai Egyházközségben. A megnyitó áhítatot Literaty Zoltán helybeli beosztott lelkész, teológiai tanársegéd tartotta. A mintegy 30 megjelent szövetségi tagot a területi szervezet új elnöke, Megyaszai Imre köszöntötte és ismertette a közgyűlés napirendjét. A közgyűlés fő feladata a 2007. évre szóló munkaterv megtárgyalása volt. Az alapos teológiai alapvetést Muzsnai István az előző ciklus alelnöke ismertette, majd az új elnök és Varga Gábor alelnök szólt a munkaterv gyakorlati részleteiről. Csenedsnapot kívánnak rendezni „Egység Krisztus szolgálatában” címmel. Presbiterképzést ez évben nem kívánnak indítani, mert fel kell mérni, hogy az milyen összetételű részvételre számíthat: olyanokra, akik már részt vettek korábbi képző alkalmakon, vagy olyanokra, akik még nem vettek részt semmilyen képzésben. Meg kívánják tartani a presbiterek vasárnapján (június 24-én) a presbiteri imanapot. Az alelnök a gyülekezetekben folyó presbiteri munkákról szólt, különös tekintettel a fiatal presbiterekre és gyülekezeti munkásokra. Az alkalom imaközséggel zárult.

Presbiterképzés

Egervölgy

Az ez évi első presbiterképző alkalom az Egervölgyi Egyházmegyében Noszvajon volt, ahol több mint 70 presbiter jelent meg. A Presbiteri Füzetek II. sorozatának ajánlását követve az alkalom áhítattal kezdődött, amelyet Anda Tibor helybeli lelkipásztor tartott. Magyar Balázsnak, a területi szervezetünk elnökének beköszöntő szavai után az első előadást dr. Bodnár Ákos főorvos, a Szövetség elnökségének tagja, a Magyar Református Egyházak Tanácskozó Zsinatának presbiteri elnöke tartotta a tíz parancsolat és a hegyi beszéd összevetéséről. Mielőtt azonban a témáról beszélt volna, személyes bizonyosságot is tett, ami az előadást követő kis csoportos beszélgetésekben komoly visszhangra talált. Az előadó végig ment a tíz parancsolaton és mindegyikhez fűzött egy-egy rövid gondolatot, egybevetve azokat a hegyi beszéd egy-egy gondolatával, és a mai életből vett példákkal illusztrálta azokat. Az előadás után a jelenlevők négy csoportra oszlottak, úgy beszéltek meg az elhangzottakat. A csoportos beszélgetés ugyan fél órára volt tervezve, de olyan élénk beszélgetések alakultak ki, hogy háromnegyedóra múlva már erővel kellett abbahagyatni. A második előadást dr. Ritoók Pál, a Szövetség ügyvezető elnöke tartotta az egyházközség szervezetről és feladatairól. Előadása egyik részében az Apostolok Cselekedeteiből vett példákkal mutatta be azt, hogy a gyülekezet feladata a misszió, mert akkor van növekedés számban és hitben. Amikor a gyülekezet bezárkózik, akkor az Úristen mint a diót feltöri a bezárkózó gyülekezetet. Az előadás másik részében az Ezékiel könyvből a csontok völgyéről vett példázat alapján igazolta, hogy a Lélek csak szervezetbe megy, és azt eleveníti meg, nem a szétszórta csontokat. Ez is igazolja, hogy szervezetre szükség van. Majd egyházi törvényünk alapján ismertette az egyházközségre vonatkozó szabályokat. Ezt az előadást is élénk beszélgetés követte négy csoportban. A közös együttlételet Pintér Elemér, Szövetségünk tiszteletbeli tagja imával zárta be. Az alkalom végén a gyülekezet gazdagon terített asztallal várta a résztvevőket, ahol a presbiterek még sokáig beszélgettek egymással.

Északpest

Az Északpesti Egyházmegye börsönyi kisköre Balassagyarmaton rendezte az évi első presbiterképző alkalmát. Ezen közel száz fő vett részt. A presbiterképző a balassagyarmati gyülekezetnek ünnepi alkalmá is volt, mert ekkor avatták fel az „új”, valójában 150 éves nagy értékű zongorájukat, amelyet egy kedves házaspártól kaptak. Ebből az alkalomból kisebb hangversenyt is rendeztek, amelyen közreműködtek a helybeli zeneiskola tanárai, úgymint Somogyvári Ildikó zongorán, Palánki Éva fuvolán, illetve az ajándékozó rokona, Ézsias Eszter klarinéton, de énekelt a gyülekezet kórusa is. Az alkalmat Fábri Gábor gondnok köszöntése és Molnár Zsigmond helybeli lelkipásztor rövid áhítata nyitotta meg Zofóniás könyvből vett Ige alapján és Dsida Jenő egy versével, mint imádsággal. Röviden szólt a jelenlevőkhöz Fónagy Miklós, az egyházmegye esperese és a képzési alkalmakat szervező Gergely Ferenc Barnabás lelkipásztor is. Az elő előadást Márkus Gábor verőcei lelkipásztor tartotta, itt is az ún. Aranyfüzet tartalmát követve a Tízparancsolat és a Hegyibeszéd kapcsolatáról. Az előadó a tízparancsolat újszövetségi értelmezésével foglalkozott, megvizsgálva annak a mára vonatkozó üzenetét. A második előadás itt

is az egyházközség szervezetről és szolgálatáról szólt, de itt még az előadó is ugyanaz volt mint Noszvajon, dr. Ritoók Pál. Itt is rámutatott arra, hogy milyen fontos, hogy a gyülekezet ne zárkózzék be. Hosszabban foglalkozott a presbiteri gyűlések előkészítésével annak érdekében, hogy azokon érdemi munkát lehessen végezni, és ne hiábavaló vitatkozásokkal teljen az idő. Az előadások után Kovács Ferencné, a gyülekezet presbiteré számolt be röviden a gyülekezet történetéről és jelenlegi életéről, majd pedig László Barna tett szép bizonyosságot. A sok lelki és szellemi táplálék után itt is jól esett a finom harapnivaló, amellyel a gyülekezet nőtagjai a résztvevőket megvendégelték.

Csongrád

Az ez évi első presbiterképzési alkalom volt a Csongrádi Egyházmegyében is, Szentesen, ahol közel 40 presbiter jelent meg. A nyitó áhítatot Gilicze András esperes tartotta, majd megtartották a korábbról elhalasztott tisztújító közgyűlést, amelyen dr. Nemes Gábor-t választották elnöknek, dr. Szabó Lajost alelnöknek, aki ugyan kórházi kezelése miatt nem tudott részt venni a közgyűlésen, így „alelnök helyettesként” megválasztották Varga Lászlót, titkárrá pedig Orosz Adrienn-t. Az alkalom a továbbiakban képzési alkalom volt, amelynek első előadását Gilicze András esperes tartotta egyházismeretből, és ismertette az egyház gazdálkodását és missziói munkáját. A második előadást Orosz Adrienn tartotta egyháztörténetből, és a magyar reformáció kezdeteiről szólt. A jelenlevőket itt is a helybeli gyülekezet szeretetvendégsége várta.

(Itt jegyezzük meg, hogy lapzártá előtt tartotta presbiteri konferenciáját a dél-borsodi területi szervezetünk, ahol Csomós József püspök is megjelent, sőt ő tartotta a bevezető áhítatot. Ugyancsak a lapzártá előtt volt a zempléni területi szervezetünk három napos presbiteri konferenciája Szerencsen. A délpesti területi szervezet monori és dunamenti kiskörének közös képzési alkalmá Vecsésen szintén közvetlenül lapzártánk előtt volt. Ezekről az alkalmakról bővebben következő lapszámunkban tudunk beszámolót közölni.)

-k-1

Gondolatok

Mi most, magyarok, a szomorúságnak rettentő napjait éljük. Jaj nekünk, ha a világ szerinti megbánás pusztulást szerző útján járunk! Nekünk akarnunk és áldanunk kell ezt a próbát. Nem ügyvédekre, nem kifogásokra van szükségünk, hanem Istenre.

Az előítéletek a sátán ablaktáblái, amelyekkel elzárja előlünk a felkelő nap fényét.

Semmiből sem lehet az embert úgy megismerni, mint abból, hogy mi fölött csodálkozik.

Ravasz László

Presbiterek vallomása, bizonyágtétele

Hogyan lettem a Szövetség tagja?

Dobos Viola Szabina vagyok. 1982. november 10-én születtem Dombóváron. Iregszemcsén jártam általános iskolába és itt is konfirmáltam. Középiskolai tanulmányaimat Tamásiban és Siófokon végeztem.

Református családba születtem, apai és anyai nagyszüleim is reformátusok voltak. Vallásos nevelést főként anyai ágon kaptam, ugyanis nagyszüleim, Horváth István, közel 40 évig kántor, presbiter és több mint 20 évig gondnoka volt a felsőnyéki gyülekezetnek (Róka Lajos, Hatvani István és Nagy Jánosné lelkészek mellett). Édesanyám Róka Lajos lelkész úrtól kapta a vallási alapokat, utána a Hatvani családtól (velük ma is tartjuk a kapcsolatot).

Szüleim 1977-ben költöztek Iregszemcsére. Kiskoromtól kezdve hétféteken anyai nagyszüleim vigyáztak rám és vasárnaponként négy-öt évesen kezdtem el járni gyermek istentiszteletre (Hatvani István, Hatvani Istvánné, Nagy Jánosné). Édesanyámmal együtt aktív gyülekezeti tagok vagyunk. Őt 2006-ban presbiterré választották. Édesanyámat levélben kereste meg a tisztelt cím, hogy ajánljon a Szövetségbe tagot, vagy tagokat. Örömmel fogadtam, hogy rám, a lányára gondolt. Megjegyzem, Szalai Géza lelkész jól ismerte anyai nagyszüleimet, mert sokat helyettesített Felsőnyéken.

Isten áldásával és tisztelettel:
Dobos Viola Szabina, Iregszemcse

„Az Úr előtt, ha hálát mondunk,
Lelki szobánkba vonulunk
Megköszönni az örömet,
Mit számunkra hitünk jelent.”

Mert a hit = öröm! Mint egy egyenlet, így leírva. Amennyivel nagyobb bizalommal, hittel fordulunk az Úrhoz, Ő annyival drágább békességet, örömet áraszt ránk, gyermekeire. A legtöbb ember számára ismeretlen Isten szeretete, közelsége, hitünk megélésének öröme. Én is ilyen voltam. Ezen az állapoton változtatott az én kegyelmes Istenem azzal, hogy kiemelt a hitetlenek tömegéből. Megváltozásom, hitre térésem nem hirtelen történt, a napját nem tudom. Lassanként, napról napra, hónapról hónapra erősödött bennem a bizonyosság. Kértem Istenem, vigasztaljon meg gyászomban, segítsen ügyeimben, fordítsa el tőlem ellenségemet, s Ő meghallgatta minden imám. Megsegített, felemelt, erőt öntött szívembe.

Így kezdődött új életem. Most 55 éves vagyok. Gyermekeivémet Tibolddarócon élttem, ebben a szép, kies, hegyes-völgyes kis faluban. Fialat koromban Budapestre men-

Bizonyágtétel

tem, és ott is maradtam közel 25 évig. Dolgoztam, tanultam, szépen, egymás után megtett minden, semmi sem hiányzott... Azaz, mégis. Isten szeretete. Új életem egy jó éve kezdődött, akkor kaptam meg Tőle életem legnagyobb ajándékát. Miután hazajöttem szülőfalumba, miután rám zúdultak mindenféle gondok és miután Őhozzá fordultam segítségért:

„Egy csillagot nyújtott felém,
Egy apró sziporkát,
Nekem adta, nekem szánta
Szent Lelkének darabkáját!”

A hit csodálatos ajándéka mellett – ráadás ajándékként – szívemet, elmémet arra indította, hogy ezután méltóbb módon, versben dicsérjem az Ő Felséges Nevét! Ezt én boldogan teszem, kitüntetésnek érzem, ha a nap enélkül telik el, az olyan, mintha haszontalanul telne el. A versírás Róla és Néki végtelen öröm! Az eltelt bő egy év termése kö-

zel 50 vers, de úgy érzem, még van a tarso-lyomban.

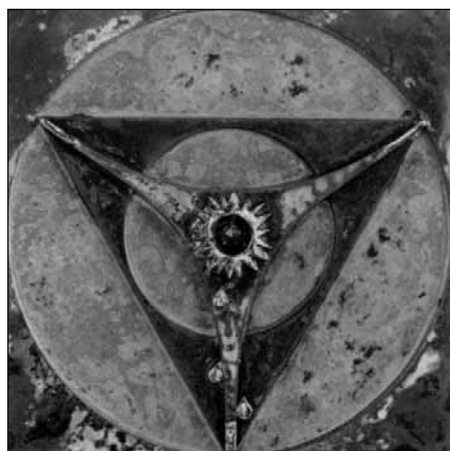
Legtöbbször az Úr diktál (súg), Ő adja meg a témát, így aztán könnyű dolgom van. Ezek a versek igen egyszerűek, hitvallások, dicséretetek. Nagyon sokat kaptam lelkileg a Károli-féle Bibliából és lelkipásztorunk igehirdetéseiből, igemagyarázataiból. A Bibliát még csak három éve olvasom, azóta, amióta templomba is járok.

Ezelőtt még kevés és téves ismereteim voltak Jézusról is. Mára már verseimben és előszóban is vallom, hogy Jézus Krisztus keresztalálával bűneink eltöröltettek és Isten Országában csodálatos élet vár arra, aki hisz Őbenne. Arra kérem Megváltómat, adjon erős hitet, hogy ígéretét mindig szem előtt tartsam:

„Nincsen senkim, árva vagyok,
Nincs barátom, mind elhagyott,
Egyedül csak Ő, csak Ő,
Ígérte – hát visszajő!”

Úgy legyen, Ámen!

Nagy Judit,
Tibolddaróci Református Gyülekezet

Josua Boesch svájci ref. lelkész metállikonja

OTT ÁLL A GOLGOTÁN

1. Ott áll a Golgo-tán a jel ma is a fán, Ott
áll, vajon mi-ért? Miért a jel. ha már nem kell? Az embe-
rek Őt mért ve-tik ma el, Mi-ért, va-jon mi-ért?

Vándor Gyula

Dr. Veress László orvos-főtanácsos

Villáminterjú

– *Hogyan váltál olyan emberré, akinek személyes megváltója Jézus Krisztus?*

– Isten iránti hálával mondhatom el, hogy szüleim, tanítóim, és lelkipásztoraim életpéldával hitelesített bizonyosságtételei kora gyermekségemtől fogva Isten-közelbe vonzottak és e közelségben Jézus érdeméért mind a mai napig meg is maradhattam.

– *Hogyan élted ezt meg szakmai munkádban, különös tekintettel az 1989 előtti időkre?*

– A krisztusi szeretet, amelyből magam is folytonosan táplálkoztam, segített abban, hogy orvosi hivatásomat klinikusként, oktatóként és tudományos kutatóként egyaránt alázattal, ember-társaim iránti tisztelettel és szeretettel gyakoroljam. Hálátelt szívvel vallhatom, hogy sem az átélt évtizedek társadalmi-politikai változásai, sem személyes sorsom megpróbáltatásai nem rendítették meg hitemet és istenfélő életgyakorlatomat.

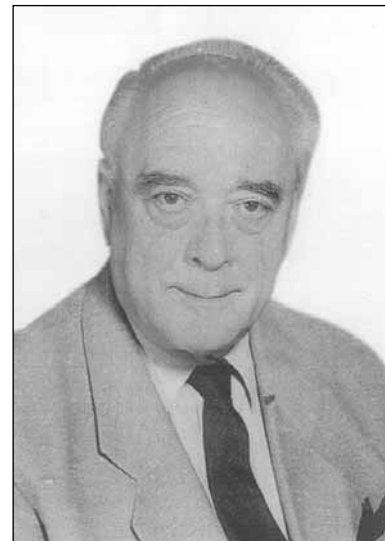
– *Hogyan élted meg hitedet gyülekezetekben, egyházakban? Milyen szolgáltatásokat végeztél, végzel ma is?*

– Makóról, ahol édesapám kántortanító volt, 10 éves koromban Szegedre költöztünk, s azóta – rövid megszakítással – itt élek. A Kálvin téri gyülekezetben hatodikos gimnazista koromban helyettes kántor lettem, majd ugyanott medikus koromban pópresbiter, később rendes presbiter, jelenleg is. 1982 óta a gyülekezet gondnoka és organista kántora vagyok. A Csongrádi Református

Egyházmegye gondnoki tisztségét második ciklusban töltöm be; ugyancsak másodízben vagyok a Zsinat és a Zsinati Tanács tagja. A Zsinat ének-zeneügyi bizottságának munkájában is közreműködöm, egy ciklusban pedig a Presbiteri Szövetség Csongrád-megyei Területi Szervezetének elnöki szolgálatát is elláttam.

– *Mit látsz ma a presbiteriek legfontosabb feladatának?*

– Református egyházunk ősi értékeinek, haladó hagyományainak megőrzése és ápolása mellett a körülöttünk állandóan változó világban a gyülekezet igei szellemű szolgáltatának, bátor bizonyosságtételének előmozdítását.

-k -l

Presbitererek (tavaszi) hangja

Nagy Judit: Pacsirta

*Tavaszi hangokra ébred a Nap,
Pacsirta torkán új dal fakad.
Dicsérő éneke egekig ér,
Istenem, Uram, úgy szeretlek én!*

*Mert számára minden megadatott,
Lel bőven eledelt, hús harmatot,
Szárnyakat adott neki az Ég,
Istenem, Uram, úgy szeretlek én!*

*Én is dicsérlek, s hálát adok,
Hogy Hozzád szívből dalolhatok.
Vedd hát e verset, e szív énekét,
Istenem, Uram, úgy szeretlek én!*

Bencze Attila: Feketerigó

Gyászhuszárnak
hinnéd,
Ha nem tudnád,
mily víg legény.
Bokrok alján futkos,
De dalával a fellegek
közt él.

Még alig múlik kint az ég,
Csak dereng, pirkad az ég,
Felveri éhesek seregét,
Koncertje vígan zenél.

A tavasz egyik hírnöke,
Bár nem mondja, „nyitni kék”.
Versenyre kél a napsugárral,
Melengeti az emberek szívét.

A tavaszt hozza el nekünk,
Ha bús kedvünk még darvadoz,
Ígér megfeszítés után,
Új élethez boldog napot.

Horákné Lehóczki L. Lenke: Egyedül vagyok

*Egyedül vagyok, s még sem elhagyott
Mert Isten velem van és meghallgatott.
Meginzott háborgó lelkemet fölvidította
Egyedüli létemnek értelmet adva.*

*Vasárnap délután csöndes lett minden
A jó és rossz lelkek most megpihentek.
Kinek a gonoszság, kinek jószág énje
Felszállott Istenhez a magasság egére.*

*Az ég zengő hangja, Isten intő szava
A gonoszságot is szebbé varázsolja.
Ott, ahol gyakor Isten elé állva
Földi életére bűnbocsánat vára.*

*Estéknél kezünkbe a Bibliát véve
Hozzá fölkiáltva, s kegyelmet kérve.
Magunkba roskadva, megértésre várva
Istentől reánk rakott igánkban.*

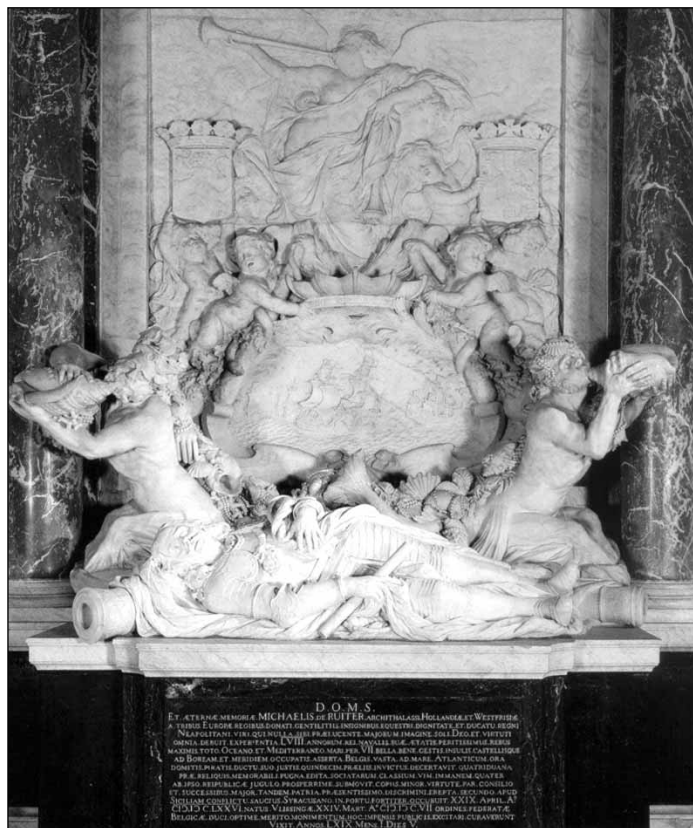
*Majd ha földi pályán utunk véget ér
Vár reánk egy csodás égi fény.
Ott nincs gyűlölet, ott béke honol,
Ott szeretet van, mert Isten az Úr.*

400 ÉVE SZÜLETETT RUYTER MIHÁLY TENGERNAGY

Magyarul írjuk és mondjuk nevét. Holland népe nyelvén, s a vlis-singeni városi és egyházi anyakönyvben azonban így szerepel: Michael Adriansoon de Ruyter 1607. március 24. A XVI-XVII. század magyarsága azonban úgy a szívébe fogadta a Reformáció korának nagyjait – bármely nép fiai voltak is –, hogy honosította őket, így lett például Jean Cauvainból Kálvin János, Theodor de Beze-ből Béza Tódor. S ezért lett Hollandia legnevezetesebb admirálisából Ruyter Mihály. (20 000 egységből álló hajóhad főparancsnoka volt.) Illyés Gyulát szabadon idézve, ha ők nem lettek volna, magyarság sem lenne... (A Reformáció genfi emlékműve előtt.)

Ruyter földi, vízi pályafutása 1607-től 1676-ig tartott. Szinte egész életét a tengereken töltötte. Admirális korában számos tengeri ütközetben győzedelmeskedett. Tönkretette az angol, a svéd, a francia haditengerészetet. Kalózkodás előtt pedig félelmetesen csengett neve. Neki köszönheti a kicsiny Hollandia tengeri hegemóniáját, s gyarmatbirodalmát.

Miért tekintjük mi magyarok csillagnak történelmünk égboltján? Se tengerünk, sem különösebb befolyásunk nem volt a világtörténelem menetére. Sőt az ő életében éppen nemzethalálnak néztünk elébe. Nem a török miatt csupán. Bár 150 éven át hódoltsági terület voltunk, s ezalatt négy és fél millió magyarból maradt

másfél millió. Kálvin János tanítása – Isten akaratát követően – óvott minket ettől. A Reformáció által úgy megerősödött Magyarország és Erdély, hogy hatalmas lelki erővel indulhatott a jövőbe.

A „legkeresztényibb” Habsburg uralkodók jelentették a végromlást. Lipót császár főtanácsadója Kollonich Lipót érsek hatalmas munkájában: „Einrichtungsentwurf des Königreich Ungarns” tárta a császár elé, hogy mit kell tenni Magyarországgal. Először is nem szabad hagyni, hogy a magyarok kiűzzék a törököt. Ezt Habsburg hadseregnek kell megtennie. Így a hadijog alapján birodalmi tartománnyá lehet minősíteni. Ezután pedig 1. Koldussá, 2. Katolikussá és 3. Németté kell formálni. E rövidségében találó összefoglalást II. Rákóczi Ferenc mondotta ki. A Magyarország közigazgatási reformjavaslatait tárgyaló mű ugyanis erre a három fő részre osztható. Mit jelent ez? 1. Földönfutóvá kell tenni a magyar vezetőréteget. Ha lehet, fej- és jószágvesztéssel kell sújtani kiemelkedő tagjait. Ezt valósította meg az 1671-ben végbevitt főúri perek sora. (Zrínyi, Frangepán, Nádasdy stb. 50 családról volt szó.) Ámde a magyarság nem roppant össze.

2. Mivel a lakosság 95%-a protestáns – mégpedig nem parancsra, hanem szívből –, meg kell fosztani őket prédikátoraiktól, szervezetüktől, intézményeiktől. 1673-ban Pozsonyban katolikus főpapokból álló bíróságot hoztak létre. „Törvényes” bíróság által akarták megsemmisíteni Magyarország egyetlen és nagyhatású értelmiségi rétegét. (Többségük – még a falusi lelkipásztorok is – nyugati egyetemeken tanult kiválóságok voltak.) 701 prédikátort ítéltek kollektíve halálra. Egy részük megdermedve megtagadta hitét. Megmenekült. Sőt 50 aranyat is kapott új egzisztencia teremtésére. Másik fele azonban vállalta a mártíromságot. A hitvallók száma azonban 94-re apadt, mert elhaltak a sok bántalmazás, éheztetés, betegség következtében. Ugyanis nem merték kivégezni őket a protestáns hatalmak által kilátásba helyezett retorziók miatt. Ezért az alattomos Kollonich érsek titokban eladta őket a napolyi gályákra evezősrabszolganak. Ide csak gyilkosokat és török rabokat szoktak hurcolni. Néhány hónap alatt biztosan elpusztulnak.

Ekkor Ruyter admirálist felhatalmazta a holland országgyűlés a még életben lévők kiszabadítására. Kemény tárgyalások és hadmozdulatok után még 26 visszanyerte szabadságát. Ámde csak 3 év múlva térhettek vissza hazájukba gyülekezeteik körébe.

Amikor a parancsnoki hajón fogadta a szinte végelgyengüléssel küszködő prédikátorokat, Sellyei István pápai prédikátor és szuperintendens hálálkodó szavaira fennkölt választ adott. Élete – Isten által lehetővé tett – legnagyobb szolgálatának tekintette a szabadítást.

Újabb parancs Messinához szólította a francia hajóhad ellen. Az ütközetben ágyúgolyó találta el. Ama nevezetes február 11-e után két hónappal kilehelte lelkét. Valóban pályafutásának koronája volt a magyar prédikátorok kiszabadítása.

Debrecenben özv. Hegyi Mihályné adományából épült emlékműve. Bajánsenyén a szabadítás 300. évfordulóján 1976-ban állított az egyházközség kopjafát. (Ugyanott kezdte írni Moldova György legjobb írását, a „Negyven prédikátor”-t.) Budapesten a Zsinati Iroda lépcsőházában található magyar-latin nyelvű emléktábla. Budapesten az egyetlen templomi emlékmű Kőbányán található Nemcsak a 26 kiszabadított, de a 24 ütközben elpusztított prédikátor nevével és szolgálati helyével. Évenként emlékünnepepyt tart a gyülekezet koszorúzással. Idén ez március 25-én, a vasárnap délelőtti istentisztelet keretében volt. Számos vidéki templom őrzi a helyi gályarab prédikátor emlékét.

XX. századi „gályarab”-prédikátorok

dr. K(isborosnyói) Tompa Arthur

(1872-1944)

Sokan fáradoztak annak érdekében, hogy e mártírelkész arcának földi mása felkerülhessen erre az oldalra. Eredménytelenül. Számos fénykép készült róla. Nyomuk veszett. Valakik gondoskodtak arról, hogy ne csak neve, de híre – mártíromságának híre – feledésbe menjen. Mindenesetre sorsáról különböző változatok mondái születtek. *Molnár László* az általa Kolozsvárott szerkesztett „*Akik imádkoztak üldözöikért*” c. mű II. kötetének utolsó oldalain maga ír Tompa Arthurról. A szintén kolozsvári „Üzenet” egyik 2001-es számában Gáspár Erika is megemlékezik róla. Wass Albert nálunk idén megjelent „Népirtás Erdélyben” c. kötetében egy tanú is vallomást tesz sorsáról.

Dr. K. Tompa Arthur 1872. október 24-én született Kolozsvárott. Itt is érettségizett. Egyetemi tanulmányait Budapesten, Amszterdamban és Halléban folytatta. 1933-ig a kolozsvári református kollégiumban tanít földrajzot, kémiát, biológiát. Teológiai tanulmányait 1931-ben fejezte be a kolozsvári egyetemen. Tehát már 58-59. évében szentelik fel lelkésszé.

Különös karrier! Mi mindennel foglalkozik. Ugyanakkor lelkes missziói munkás hírében áll. Írt tudós dolgozatot – s ezzel magántanári képesítést szerzett – „*A bűnbocsánat dogmatikai jelentősége*” (Nagybánya 1935) „*A jó és az igazság Swedenborg dogmatikájában*” (Nagybánya 1934). Az Evangéliumi Munkások Erdélyi Szövetségének titkára. A Vasárnapi Iskolai Világszövetség és az Evangéliumi Világszövetség erdélyi tagozatának titkára. Ugyanakkor széleskörű tudományos tevékenységet folytat a szőlőtermesztés és borgazdálkodás területén. A kolozsvári Szőlészeti Intézet feladata: a „szőlőnövény fiziológiájának vizsgálata”. A legelső tanulmányt dr. Tompa Arthur adja ki 1899-ben a „Szőlő zöldoltványainak összefordításáról”. A tanulmány első ízben alkalmazta a mikrofotográfiát vizsgálatainak dokumentálására. Nemzetközi feltűnést keltett, és még ma is idézik.” (Internet, 2007. 01. 31.) Fantasztikus!

1933-tól rendes lelkész a Kolozsvártól északkeletre eső Kendilónán. Lelkészcsoportvezető elnök is.

Vajon hogyan lesz valakiből 58 éves korában lelkész? Kései elhivatás? Pályakorrekció? Mások ilyenkor már nyugdíjas éveikre készülnek. Ő – a tudatlan utókor mondhatná „vesztére”, Isten örök terve szerint küldetésszerűen – Kendilónán lesz lelképásztor. Lehet, hogy Makkai Sándor püspök javasolta neki – mint másoknak is –, hogy legyen lelképásztorra?

Kendilóna. Mit tudhatunk e helyről? Kovács J. István hatalmas összefoglaló műve: „Magyar Református Templomok” 1942-ben így említi Kendilónát: 410 lelkes anyagyház. Orgonája 6 változatú. (Nyilván nem a kecsgetető anyagi lehetőségek vonzották ide!) A szomszédos – megyének is nevet adó – Dobóka 103 lelkes. Kendilóna pedig e tájon „nagy” gyülekezetnek számít. Az idézett mű megemlíti, hogy a „templom környéke parkozott”. E park még fontos szerepet játszik Tompa Arthur sorsában!

1944. október 21. Dr. K. Tompa Arthur néhány nap múlva 72 éves! Éppen 13 év óta hirdeti itt Isten Igéjét, osztja az Úr Szentvacsoráját, gondozza népét (tanár, szőlész!). Meglehetősen későn alapított családot. Legnagyobb fia Budapesten tanul. A két fiatalabb még otthon van. Felesége viszonylag fiatal. Sógornői is itt-tartózkodtak. (A budapesti és győri tanárnők itt az eldugott parókián nagyobb biztonságban tudják magukat a háború végkifejlete idején...) Még él az előző lelkész özvegye is. A front néhány napja szaladt keresztül rajtuk. A Vörös Hadsereg nyomában martalóc bandák garázdálkodnak. Nagy Imréné nagytiszteletű asszonyt előző nap lőtték agyon, és rabolták ki.

1944. október 21-én Tompa Arthurtól követelik az egyház ládáját. S itt szerteágazik az emlékezet. Az egyik tanú úgy tudja, hogy éjszaka idején a hat tagú családot szekérre rakták, és kivitték a dobókai erdőbe, ahol bajonettekkel agyonszúrták őket. A holttesteket a következő ta-

vasszal találták meg. Jótét lelkek Kendilónára vitték, és titokban eltemették. Itt várják Jézusukat.

Wass Albert – e „nehéz ember” – talált Amerikában egy tanút. Vallomása a szenátus elé került. A tanú – az Amerikában „működött” szekus halálbrigádok ellenére – nevét is vállalta: Orosz Jenő. Eskü alatt tette vallomását. Kendilónai falusi gyerek volt. Őt is, a falu népét is a templomkert fái közé terelték. Az egyikhez meztelenül oda volt kötözve az öreg tudós pap. Feleségét katonai ruhába öltöztött egyének megerőszakolták. A falu népe ordított. A katonák közülük lőttek. Őt ember azonnal meghalt. A tanú lábát is eltalálták. Ezek után a fához kötözötteket késekkel (bajonettekkel?) dobálták. Innen már holtan fuvarozták őket a dobókai erdőbe.

Dr. K. Tompa Artur kisebb írásai:

1. *Kecskeméthy I., Vásárhelyi János, K. Tompa Arthur: Konfirmációi emlékkönyv. Nagyvárad, 1925.*
2. *Evangelizáló beszédvázlatok. Nagybánya, 1938.*
3. *Krisztus egyháza és a zsidókérdés. Nagybánya, 1939.*
4. *A szabadakarat Swedenborg dogmatikájában. Nagybánya, 1934.*

Fordítások:

1. *Barnes Lawrence: Hogyha Jézus nálam laknék. é. n.*
2. *Pollock J.: A C. E. keresztyén szövetségek kis kátéja*
3. *Pollock J.: Tom, a kis nyomorék. é. n.*

Dr. Papp Vilmos

Uram

*Uram, jöjj el hozzám,
Hogy Hozzád térhesssek.
Jöjj utánam, hogy követhesselek Téged.
Adj a te szíved indulatából nekem,
Hogy szerethesselek Téged.
Mert értem is adtad az életedet,
Meghalhatok Érted.
Minden kis és nagy halálatomat
öleld magadhoz,
Feltámadott Uram,
Légy az én Megváltóm!
Így lehetek csak Tiéd egészen.*

Silja Walter

(Fordította: Dr. Békefy-Röhrig Klaudia)

Hétköznapi hitvallók (17.)

Szécsiszentlászló (ma: szlovéniai Motvarjevci) hajdan a Zala megyei Szentgyörgyvölgy leányegyháza volt. Légvonalban 4 km távolságra. Az itteni gyerekek gyalog jártak az anyaegyház iskolájába. Az élet nyugodtan folyt a trianoni szörnyszülött határmegvonásig. Jugoszláviához csatolták. Majd jöttek Tito vérengző partizánjai, s megüzenték a szerb állampolgárságú magyar református lelkésznek, hogy 24 órán belül tűnjön el, különben rossz vége lesz. Azt, hogy mi a „rossz vég” számos előzmény mutatta. Hercegszőlősen fejszéivel vágták le Faragó Ferenc tiszteletes kezeit, lábait. Torontálvásárhelyen a partizánlányok meg szó szerint kibeletzték Isten tudós és tiszteletes szolgáját: Gachal Jánost.

Így a „felszabadulás” után nem volt lelkesze Szécsiszentlászlónak. Ámde voltak derék kurátorai. Köztük a 60-as és 70-es években Balogh Pál földműves. Az idők enyhülével Kopácsról – 350 kilométer távolságból – évenként négy alkalommal ideutazott Isten hűségese szolgálja: Narancsik Pál esperes. Ez sok – ha az emberi teljesítőképességet nézzük –, kevés, ha a kívánatos gyülekezeti életet tekintjük.

A gyülekezet azonban még ma is él. (A közelmúltban egy különautóbuszal még Budapestben is meglátogatták e sorok íróját.) Hűségese kurátorok, köztük a néhai Balogh Pál fáradhatatlanságának és titoista körülmények között bátorságának is köszönhetően. Kiszállásai alkalmával az esperes úr meg-

magarázta konfirmandusoknak a Kátét, hitanosoknak a Bibliát. A kurátor pedig hetenként rendszeresen kikérdezte őket, és felkészítette a fogadalomtételre. Intézkedett, ha esküvő, keresztelő, avagy temetés volt. Minden tekintetben összetartotta az eklézsiát. Még táncsoportjuk is volt. (Hiszen a történelmi Hetes szülőitői voltak ők.) Testvéri kapcsolatot létesített a magyarországi Bajánsénye híveivel. Előkészítette az évenkénti találkozókat. Egyszer itt, másszor ott. Tehát félévenként találkoztak. Könyvtár is létesült. Isten országában nincs lehetetlenség. A megtárgnyai hit még a legszigorúbb országghatárokat is megnyitja...

-p -s

MAGYAR PRESBITER

AZ ORSZAGOS REFORMATUS PRESBITERI SZÖVETSÉG LAPJA

Helykirovat: Budapest, VII. Vilmán király-utca 1. Telefon: 136-845. Kiadástörténel: Hercegszőlősi út. Megjelenik évente kétszer.	Főszerkesztő: DR. RAVASZ LÁSZLÓ. Pályázati szerkesztő: SZABÓ IMRE. Főszerkesztő: DR. CSIKESZSÁNDOR.	A Magyar Presbiter az Országos Reformátusok és ÖHPSz. tagjai felhívására. Kérjük a szerkesztőnek, hogy ott a lapdíjat, amely az I. P. munkatársai költségét fedezi, azonos összegű lapokkal is megjelölje.
--	---	--

Miről írt lapelődünk 70 évvel ezelőtt?

(Szemelvények a „Magyar Presbiter” 1937. évi március havi számából.)

Lapelődünknek hét évtizeddel ezelőtt megjelent ünnepi számában Dr. Ravasz László püspök írta az egyik vezércikket, „*En vagyok az Élet!*” címmel.

A Püspök Úr írása több, mint „cikk” vagy „ünnepi köszöntés”! Írása boldog és örvendező hitvallástétel „*az Élet Fejedelmé*”-ről: *Jézus Krisztusról*. Maga: a szenvedéseire és halálára készülő, és a harmadnapon Feltámadott Úr üzeni Mindnyájunknak: „*En vagyok... az Élet...*” (Ján. 11,25-26., 14,6).

Szerzőnk is így „foglalná össze” a Szentháromság-Isten Második Személyének lényegét, „ha egyetlen tómondatban kellene” meghatározni, „*hogyan micsoda*”, pontosabban: *Kicsoda Ő: Jézus Krisztus a mi számunkra?* „*Mi az Ő tanításának*” legfőbb „*tartalma*”, küldetésének lényege? Ez a rövid kijelentés: „*En vagyok az élet...*”, jelenti a mostani, a testi és földi, elfogyatkozó emberi életet, amely „*ideigvaló*”, de nem mindegy, hogy miképpen telik, miképpen folyik le?! De jelenti azt is, hogy Urunk az Eljövendő, „*Örökkévaló Élet*”

is! Miért jelenti ki Jézus ezt ilyen határozottsággal? – kérdezhetnénk mi is.

A Szerző így fogalmazza meg a választ: „*Azért, mert a földi ember mindig az élet után esengett*”. Számára „*az élet*” volt mindig „*a legnagyobb ügy, a legnagyobb kérdés...*” – És „*az erre adott válasz a legnagyobb felelet...*” Hiszen „*ezt az állítást mindenki megérti, minden további magyarázat nélkül*” is. Az „*élet*” kutatása valójában „*tudomány*”-nak minősült. Ezt azonban „*csak megzavarják azok az elméletek*”, amelyek „*az élet titkát*” kívánják kutatni.

De Urunk kijelentése egyben parancsolat is: „*Gyakorold, és ne magyarázd, ne értekezz Rólam, hanem kövess!*” (Mt. 4,19., Mk. 2,14 stb.) Jézus „*felelet*”-e „*egységes*” válasz is kérdésünkre. Nem tesz különbséget „*ideigvaló és örökkévaló élet között*”.

Az Úr állítása szerint „*élet csak egy van, de az örökkévaló*”, valóságos és Óhoz kapcsolódó Élet kell, hogy legyen: már itt, „*e jelenvaló világ*”-ban „*belegyökerezik a látható világba...*” Benne foglaltatik az ember teste, annak minden földi szükségleteivel együtt. „*Mégis, mindez csak kezdet, és indulás a láthatatlan világban kibontakozó dicsősége felé*” Urunk királyságának.

Jézusunk kijelentése: „*En vagyok az Élet!*”, tehát azt is jelenti, hogy „*Őt nem lehet*” pusztán „*elmélettété...*, szertartássá..., érzélgőség tenni...”. Mert Vele „*csak élni lehet, magasabb rendű, tiszta, Belőle származó, és Hozzá hasonló étellel*”.

Az, hogy Ő „*az Élet*”: jelenti értünk hozott szenvedését és kínhalálát (Ézs. 55,3-5). Ugyanakkor jelenti eljövendő dicsőséges uralmát is! (Jel. 1,9-16). „*Igen, Ő az Élet Fejedelme!*” (Ap. Csel. 3,15).

Pintér Mihály

Isten a halált

tette az élet formáló erejévé. E felfedezéssel magának az Istennek a szívébe pillantunk bele és meglátjuk ott világtalányunk és saját életünk megoldását: a kereszt titkát. Ezért kellett Istennek emberré lennie, ezért kellett Jézusnak az emberi élet hasonlatosságába öltözni, hogy az ő halálának ereje ott álljon világunk középpontjában, mint az életnek egyetlen, örök forrása. Benne nem volt semmi, ami a halált, mint a végesség és a bűn ítéletét, kihívta volna. Az ő halála az áldozat szabad ténye volt, hogy megrendítő voltában megmutassa nekünk a mibennünk rejlő földi hatalmakat, amelyek következményeképpen zuhan rá ez a nekünk szóló, de helyettünk őt érő ítélet. Tehát a mi ősemberi mivoltunknak helyettünk elviselt ítélete volt az.

Jézus halála csak földi képében halál: isteni képében az élet ősméhe és az örökkévalóság csúcspontja. Mikor mi még csak a nagypénteket láttuk, Isten már akkor a húsvétot látta, s csak azért mutatta nekünk előbb az árnyékot, hogy előkészítsen a fényre.

Ravasz László

Prédikál az ibolya (III.)

Ahogy ott dermedten feküdtem, a fejem mellett megláttam két szál IBOLYÁT. Azért írom nagybetűvel, mert akkor ott nekem az életről prédikált. Hamarosan elővettem a zubbonyom zsebéből a hazai kis Bibliámat. Kinyitottam. Nem szoktam így Bibliát olvasni, de abban az esetben így adódott. Róma 6,23. „Mert a bűn zsoldja a halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örökélet, a mi Urunk Krisztus Jézusban.” Így üzent az Isten! Az élet erősebb a halálnál. Az Isten szeretete legyőzte a halált. Innentől kezdve különösképpen meg kellett tapasztalnom, hogy ez mennyire igaz volt addig is, és azután is. Tudtam, és hittel vallom, így igaz. „Aki a felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugszik az.” A 91. zsoltár így vésődött bele a szívembe. Itt értettem meg azt, hogy mit jelent az, amikor valakit egy imádkozó háttér hordoz a veszedelmek idején. A két szál IBOLYÁT leszakítottam. Az Isten nekem ültette. Mert nekem akkor így prédikált, hogy soha el ne felejsem. Betettem a Bibliámba. Ott volt leprélve 61 évig! Ami akkor történt, nem szentimentalizmus. Ez kézzel fogható igaz valóság. De ezzel még nem ért véget a történet. Hátra volt még a cifra-nyomorúság. Mert ezek után is különösképpen szükségem volt az Isten hordozó szeretetére. Hűségesen megőriztem és vittem az én IBOLYÁMAT egészen hazáig.

E szörnyű tragédia után szétszóródva kisebb csoportokban bolyongtunk, erdőkön, mezőkön át, hegyek között. Valószínű, hogy működött a kémszolgálat, mert az erdőket sokszor végigsorozták a repülő. A gúnyánk alapján németeknek néztek bennünket. Falvakba, lakott területekre nem is mertünk bemenni. Néha betévedtünk egy-egy tanyai istállóba, mert nagyon éhesek voltunk. Ilyenkor furcsa „asztalközösségekben” volt részem. A jászol egyik oldalán a tehének ropogtatták a marharépat, velük szemben én. Nagyon jól emlékszem erre a képre. Egymás szemébe

néztünk, tágra nyílt ökörszemekkel. Arra gondoltam, hogy kicsoda általi dolgok történnek velünk. Kóboroltunk össze-vissza, de mindig Nyugat felé. Annyit azért tudtunk, hogy hol lesz jobb fogságba esni. Néhány nap múlva meg is történt. „Beszállásoltuk” magunkat egy szénapajtába. Aludni azonban nem tudtunk. Éjjel már hallottuk a páncélos tankok dübörgését. Tudtuk, hogy másnap valami történni fog. Élet vagy halál.

A kora reggeli napsütésben kiültünk a falu közepén ölbe rakott farakások tetejére. Átfutott rajtunk a rémséges gondolat, mivel már láttuk a házak mellett tüzelőállásba helyezett géppuskás amerikai katonákat. Vagy lekaszabolnak bennünket, vagy fogságba esünk. Ilyenkor minden lehet. Senkinek semmivel nem kell elszámolni. A halállistán volt már 25 millió. Borzasztó dolog volt szembenézni a gépfegyverek csövével. Az amerikaiak látták, hogy német katonai egyenruhában vagyunk, emiatt nyilván németeknek néztek bennünket. Észrevehették, hogy valami furcsa társaság lehettünk, fegyver nélkül, sapka nélkül, lezseren. Azonnal feltartottuk a kezünket, jelezvén megadási szándékunkat. Ők is feladták óvatosságukat. Nincs többé ellenség. Van győztes és van hadifogoly. Nem engedtek vissza a pajtába kevéske holminkért. Sorba állítottak bennünket, nem tudván, hova megyünk. Ők tudták, mert a kezükben volt a térkép. Vörös János barátommal együtt kettőnknek volt egy köpenyünk és egy pokrócunk. Így ért véget számunkra a II. világháború. Úgy gondoltuk, hogy a nehezen már túl vagyunk. Nem tudván még akkor, mi vár ránk. Az „amik” is fáradtak voltak, mi is. Egy alkalmi pihenőben megjelentek a cseh partizánok. Részegek voltak. Ők is részt kértek a győzelemből. Csőre töltött géppisztollyal bökdösték a hasunkat. Félelmetes volt. De elég hamar elkotródtak.

Nagy Géza,

Tata

Bibliai kvíz presbitereknek (IV.)

ÓSZÖVETSÉGI KÉRDÉSEK

- 1 Kicsoda volt Mózes feleségének az apja, azaz apósa, és hogyan hívták földjét? (2Mózes 4-ben)
- 2 Ki volt Jóbnak az az ellensége, aki megsemmisítette marháit és szamarait? Káldeusok, médek, hurriták közül valaki? (Jób 1-ben)
- 3 Mit mondott Jób, amikor elvesztette földi javainak jó részét? (Jób 1)
- 4 Izrael melyik törzséből való Józsué, Nún fia? Dán, Efraim, Benjámin, Júda törzséből? (4Mózes 13)
- 5 Kicsoda volt „minden citerás és fuvolás ősatyja”? Túbalkain, Jábál, Júbál, Lámek? (1Mózes 4)

* * *

ÚJSZÖVETSÉGI KÉRDÉSEK

- 1 A kisázsiai várost, Pergamont úgy jellemezték, mint olyan helyet, ahol újra és újra gonosz uralkodók uralkodtak. Ki vagy kik? Cézár, Dionüziusz, Apollón, Sátán? (Jelenések 2)
- 2 Mire vonatkoznak Jézus szavai: „kősziklára...homokra”? Templomra, toronyra, hídra, városfalra, házra? (Máté 7)
- 3 Melyik példázatában mondja ezt Jézus: „Így lesznek az utolsókból elsők, és az elsőkből utolsók”? A tékozló fiúról, a farizeus és a vámszedők, a szőlőmunkások vagy a magvetőről szóló példázatában? (Máté 20)
- 4 Kiről mondja ezt Jézus: „Izraelben sem találtam ekkora hitet”? Pilátusról, egy samáriairól, a zsidók főtanácsáról, a kapernaumi századosról, a bélpoklosról? (Lukács 7)
- 5 Amikor Jézushoz gyermekeket vittek, hogy tegye rájuk kezét, mit tettek a tanítványok? Jézust gyorsan elvezették onnan, nem szóltak semmit, a szülőket elirányították onnan, a tanítványok vitték Hozzá a gyermekeket, a tanítványok rájuk szóltak? (Márk 10)

Lapzártáig a következő megfejtések érkeztek szerkesztőségünkbe:

Balla József, Cigánd; Balku Lajos, Monor; Bucsi Ferenc, Soltvadkert; Buni Istvánné, Bóly; Csatlós István, Besa/Szlovákia; Csetvei János, Kalooca; Dobrosi Károly, Martfű; Enyedi Imréné, Hajdúhadház; Fodor Albert, Sátoraljaújhely; Gecse Bertalan, Sátoraljaújhely; Ifjú Józsefné, Penyige; Karmacsai Zoltán, Túrístvándi; Klobucsnik Imréné, Bóly; Mészáros Károly, Veszprém; id. Nemes Györgyné, Jászkisér; Orbázi Imre, Tiszaujváros; özv. Rehor Lászlóné, Vajdácaska; Székely Tamás, Mernye; Liskainé Vas Lídia, Bogyiszló; Szucsányi Károly, Barabás; Török János, Ónod; Török Rózsa, Zámoly; Ujvári László, Nagyvarsány; Dr. Van Lajos, Kunszentmiklós; Várjas László, Molvány.

A gyors válaszadást köszönjük. Az újabb megfejtéseket postai úton május 7-ig kérjük szerkesztőségünkbe: „Presbiter”, 1092 Budapest, Ráday u. 28.

Dr. Békefy-Röhrig Klaudia

Felelősségünk a társadalomban

NYITOTT SZEMMEL

Évekkel ezelőtt lapunkban arról írtam, milyen káros, ha egy-egy lelkész – s általa egy-egy gyülekezet – valamilyen párthoz kötődik, s ezzel elriasztja a másként vélekedőket az egyháztól. Amellett, hogy ez változatlanul érvényes – manapság másféle helyzetben kell nekünk, keresztyén embereknek megkeresnünk Urunk akaratát. Egyikünk előtt sem titok, milyen nagy feszültségek vannak a magyar társadalomban – s ezek már nem holmi pártviszályok csupán!

Emberek életéről, egészségéről – nagyon sokak életéről és egészségéről – van szó! Arról, hogy – ha a beharangozott egészségügyi átalakítások megvalósulnak – nagyszámú magyar ember nem fog meg-

felelő orvosi ellátáshoz jutni!... Vagy azért, mert kívül esik a biztosítottak körén, vagy azért, mert nincs pénze a vizitdíjra sem; vagy azért, mert a számára elérhető távolságban lévő kórházat bezárták.

Egyházunk is, Presbiteri Szövetségünk is azt vallja, hogy van társadalmi felelősségünk. Megnyilatkozásainkban ezért ítéljük el az abortuszt, s a család intézménye elleni támadásokat; ezért foglalunk állást általában az élet védelmében... Most is kell ugyanezen okból szólnunk! – még ha ezt politikálásnak minősítik is, hiszen magunk, családjaink, honfitársaink egészségéről, sőt életéről van szó! Nem mehetünk el szó nélkül amellett, hogy pénzügyi szempontok már az egészség védelmét is elsöp-

rik! Ha megvalósulnak a kormányzat tervei, orvosok, ápolók sokasága válik munkanélkülivé, s ezen keresztül az állásban maradókat is olyan stresszhelyzetbe hozzák, ami nem javítani, hanem rontani fogja gyógyító munkájuk színvonalát!

Mindnyájan tudjuk, milyen megrökönyödést váltottak ki a tervezett intézkedések országshoz. Egyaránt kiváltja hívők és nem hívők, pártzimpátiával bíró és apolitikus honfitársaink felháborodását és tiltakozását.

Mi, akik a betegeket mindenkor ingyen gyógyító Jézus Krisztus követői vagyunk – nem lehetünk ez iránt közömbösek, belenyugvók!

Kövespataki László

Százötven éve (1857. április 15-én) hullott a kabai meteorit

Az égből hullott kövek, vagy hullócsillagok már évezredek óta izgatják az emberek képzeletét. A Naprendszer vándorai, a Nap körül ellipszis alakú pályán keringő meteorok. Ha útja során egyik-másik keresztezi a Föld pályáját és bejut a felső légkörbe, izzó darabok válhatnak le róla. A fő tömeg, ha elég nagy sebességgel rendelkezik, újra elhagyhatja a Föld vonzaskörét. A levált kisebb darabok a sűrűbb légkörben egyre többet veszítenek sebességükből. Szerencsés esetben nem égnék el teljesen, nem is robannak szét mennydörgésszerű hang kíséretében, hanem csak a felületük olvad meg és eléri a Föld felszínét. Ekkor már meteoritnak nevezik őket.

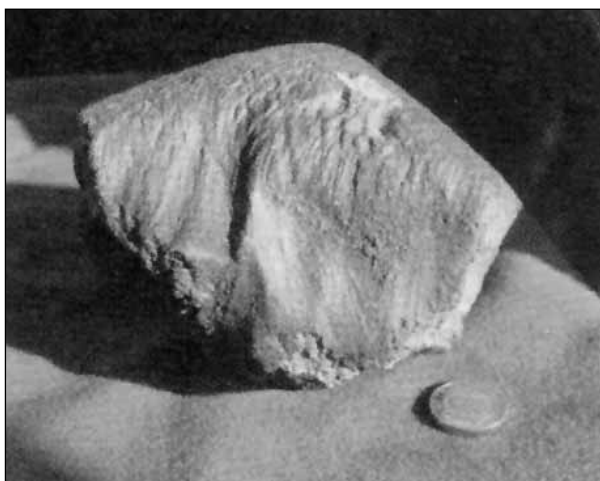
Meteoritunkat a hullást követő napon egy kabai polgár találta meg, aki előző este a hullással járó hangot és a fényjelenséget is észlelte. A kabai előljáróság intézkedése nyomán, a meteorit két héten belül a Debreceni Református Kollégium tulajdonába került, azóta is a Kollégium legféltettebb kincsei közé tartozik.

Néhány olyan tulajdonság, amely a meteorit hírnevét megalapozta.

Kúpszerű alakja a légkörön való áthaladás jellegzetességeit mutatja. A meteorit elülső része a súrlódás következtében megolvadt. Így alakultak ki a kúp csúcsától induló sugaras barázdák.

A kőmeteorit *szervesanyag tartalmát*, a meteoritok között a világon először, F. Wöhler már 1858-ban kimutatta. Ma is helytálló megállapítása szerint, a meteoritban a szénből és hidrogénből álló vegyülethez hasonló anyagok, a kőolajtelepek közelében találhatók.

Az 1950-es évek második felében, a meteoritokból addig is-

meretlen, *spinell* nevű ásványt sikerült benne találni. Az előző évtized egyik vizsgálati eredménye, a több százezer éves felezési idővel bomló *26-os tömegszámú alumínium izotóp*, amely a Földön nem, csak a világűrben, a kozmikus sugárzás hatására jön létre.

Néhány, az évfordulóhoz kapcsolódó események közül.

A Kaba-kő titka. Színjáték.

Helyszín: a Dóczy Gedeon Református Gimnázium Díszterme.

A bemutató időpontja: április 13-án, pénteken 16 óra

Meteorit kiállítás. Református

Kollégium, Csokonai szoba.

Megnyitó: április 15. vasárnap, 11 óra. A kiállítás április 22-ig látogatható.

A megnyitó helyszíne: a Református Kollégium Oratóriuma.

Alkalmi bélyegző és vásárlási lehetőség a meteoritról készült képeslapból.

A kiállítás megtekintéséhez *csoporthoz*, a megnyitó napjának kivételével *előzetes időpont-egyeztetés* szükséges (múzeumi pénztár tel.: 516-923).

Népszerű-tudományos előadás-sorozat a meteoritokról.

Helyszín: a Református Kollégium Díszterme.

Időpont: április 16. hétfő, 14 óra.

Négyezer húsz perces előadás:

- A Naprendszer, ahogy ma látjuk;
- A Naprendszer vándorai, a meteoritok;
- Dr. Nagy Mihály: A kabai meteorit története;
- Vizsgálatok a kabai meteoriton.

Dr. Nagy Mihály

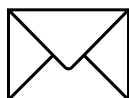
A. M. Wolters: Vissza a kezdetekhez

A presbiter könyvespolcára

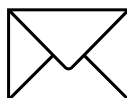
(Kiadja: Ébredés Alapítvány. 2119 Pécel, Pf. 17. Tel.: 06-28-452-334)

„A mai generáció egyszerűen feladta a reményt, hogy valaha is magyarázatot talál a valóságra. Új szkepticizmus kapott lábára, mely kételkedik egy, az egész élet alapjául szolgáló „történet” (mindenek feletti magyarázó elbeszélés) létezésében... A globalizáció készítette az embereket arra, hogy ne higgyenek egyetlen igazságban. A posztmodern generáció szerint az igazságot többé nem lehet objektív eszközökkel megismerni... Keresztényként fel kell tennünk a kérdést: valóban elhiszük-e, hogy a keresztyén világnézet a valóság egyetlen igazi magyarázata? Ha igen, akkor hogyan tudjuk legjobban elmagyarázni felebarátainknak, akik a toleranciát a

társadalom legfontosabb értékének tekintik? Keresztyénként először is meg kell értenünk, mi is a világnézet és hogyan működik az életünkben...” – vezeti be a könyvet Fűtő Róbert előszava. „...A bibliai világnézet nem ad választ, de még receptet sem arra nézve, hogy hogyan oldjuk meg azokat a kényes problémákat, amelyekkel nap mint nap szembe kell néznünk. Amiben viszont segítségünkre lehet, az a kérdésfeltevés megfogalmazása... A Bibliában nincs olyan módszer, amellyel gyorsított eljárás keretében megtakaríthatjuk a kutatást és az elemzést, viszont olyan meghatározó, alapvető támpontot ad, amelyek segítségével a kutatás és az elemzés eredménnyel járhat...” – zárja le gondolatait a könyv végén a szerző.

Postaládánklól

Igen tisztelt, kedves Presbiter testvérek!

Sok korábbi kedves meghívásotokkal igen megörvendeztetettek bennünket. Gazdag tapasztalatokat gyűjthettünk ilyen alkalmakkor közöttetek. Úgy érezzük, hogy most rajtunk a sor a meghívással. Bár egyel, szemben a ti sok-sok szeretetteljes hívásotokra. Íme: Szeretnénk együtt örvendezni annak, hogy az erdélyi Nagyszében az idén Európa egyik kulturális fővárosa lehet. Vélünk lehet tartani, amennyiben elfogadjátok meghívásunkat. Azt nem tudjuk ugyan megígérni, hogy a III. Európai Ökumenikus Nagygyűlés díszlátóján helyet foglaljunk, de azt igen, hogy szeptember 4-8. között emlékezetes napokat tölthessünk el Nagyszébenben.

Szálláslehetőséget a „főváros” tövében, falusi környezetben tudunk biztosítani, egy egykori szász faluban. A kosztot itt, vidéken és benn a városban oldanánk meg. A komfort tekintetében úgy készülünk, hogy „zarándoklat szinten” történik a kiszolgálás. Ennek megfelelően mérsékeltek az árak is. Az öt napos ökumenikus rendezvény közül a fő találkozókat „tisztelnék meg” jelenlétiünkkel, a maradék időben megismerkednénk a várossal, a Bruckenthal-palota gyűjteményeivel. A felfedezni vágyókkal kirándulnánk Vízaknára is, ahol a boldog békeidők idején gyönyörű gyógyfürdő épült ki. Mivel a szépségek itt alaposan megkoptak, kárpótolnánk magunkat: a festői Kisdisznódot, ősrégi templomerődjével semmi áron nem hagynánk ki a műsorból.

Mivel a fogadás megszervezése időt, figyelmet, körültekintést igényel, kérjük, hogy idejekorán jelezzétek részvételi szándékotokat.

Aki böngészni akar a „buliról”, tudok részére egy weboldalt: www.eea3.org. Sok sikert!

Várjuk a visszajelzést minél előbb. Azoknak az atyánkfiaiainak, akik igenlő válasszal köszönnek vissza, húsvétig bővebb tájékoztatót írunk. Addig pedig kérjük Istent, hogy adjon indítást a tervezéshez, a tényleges lépések megtételéhez.

Olvastuk, hogy 15 éves a Presbiter: a lassan felnőttkorba érő lapnak szép jövőt és ügyes munkatársakat kívánunk.

Remélve, hogy kedvcsináló levelünkkel és tervünkkel örömet szereztünk, maradunk ragaszkodó szeretettel:

Kolozsvárt, 2007. február 16.

Balogh Béláék

PRESBITER

a Magyar Református Presbiteri Szövetség hivatalos időszaki kiadványa. Megjelenik ez évben hat alkalommal. A szerkesztőbizottság tagjai: Dr. Ritoók Zsigmond, Hegyi-Füstös István, Dr. Papp Vilmos, Kövespataki László, Mikó László, Mucsi András, Pintér Mihály, dr. Viczián Miklós. Felelős szerkesztő és képszerkesztő: Dr. Békefy Lajos. Felelős kiadó: D. h. c. Szabó Dániel. Tördelés: Heckmann Tamás. Szerkesztőség: Magyar Református Presbiteri Szövetség Irodája, 1092 Bp., Ráday u. 28. Tel./fax: 476-3211. E-mail címünk: szovetseg@presbiter.hu. A lap a fenti címen írásban vagy telefonon is megrendelhető. Az egyéni előfizetési díj belföldre évi 1440 Ft, külföldre (a velünk határos országokba) 2500 Ft, Európába 20 EUR, a tengerentúl más országaiba 30 \$. Az előfizetési díj csekken fizethető: „Magyar Református Presbiteri Szövetség 11705008-20416641”, Budapest; személyesen is befizethető Szövetségünk Irodájában. Lapunk fenntartását szolgáló adományait is köszönettel fogadjuk a Kárpát-medence református gyülekezetei és presbitériumai nevében! Készítette az Új-Berea Kft. Felelős vezető: a Kft. ügyvezető igazgatója. Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza!

Szövetségünk honlapjának címe:

www.presbiter.hu

A megjelent cikkek

nem feltétlenül egyeznek meg

a szerkesztőbizottság véleményével!

Egy példány ára: 240 Ft

ÁPRILIS

15. VASÁRNAP

A hit egészen személyes kérdés, mégsem magánügy! – Máté 11,27.

22. VASÁRNAP

A békétlenség ellen a hálaadás a legjobb fegyver! – 4Mózes 20,3; Zsolt 106,25.47-48.

29. VASÁRNAP

Istenünk olyan kézzel cselekszik, amelyik soha nem nyúl mellé! Ő sohasem „balkezes”. – 1Mózes 15,6-7.

MÁJUS

6. VASÁRNAP

Ahol megköszönik a nehézségeket és a próbákat, ott az Úr megmutatja segítségét és csodálatos erejét. – 2Kronika 20,22.

13. VASÁRNAP

Életünk sötét részei, amiket elhallgatunk és elfojtunk, üldözni fognak minket. Csak egy módon védekezhetünk ez ellen: mindent letegyünk Urunk elé. – Zsoltárok 31,11; 32,2-3.5.

20. VASÁRNAP

Mi sokszor arra várunk, hogy Isten csodát tesz. Ő viszont arra vár, hogy megtanuljunk, amit meg kell tanulnunk. – Példabeszédek 14,29.

27. PÜNKÖSDVASÁRNAP

Akkor csaljuk meg a Szent Lelket, amikor megengedjük magunknak, hogy a bűnök kozmetikázott civilizációjában jól érezzük magunkat! – Efézus 4,1.15.22-24.

28. PÜNKÖSDHÉTFŐ

Amikor elkezdjük szeretni a láthatatlan Istent, akkor munkálkodik igazán életünkben a Szent Lélek. – 1Péter 1,8-9.

Dr. B. L.

Urunk, Istenünk,

jó Atyánk! Te vagy a világosság, melyben nincs sötétség. Nekünk is te gyújtottál világosságot, melyben nincs sötétség, mely soha többé ki nem alszik, s amely örökre elúzi a sötétséget. Te vagy a szeretet, amelyben nincs ridegség. Te minket is szeretsz, és képessé tettél arra, hogy mi is szeressünk Téged és másokat. Te vagy az élet, mely legyőzi a halált, és te nyitottál nekünk is utat az örök élet felé. Mindezt Jézus Krisztusban cselekedted, a Te Fiadban és a mi Testvérünkben.

Ne engedd, hogy mi vagy bárki is közülünk közömbösek és érzéketlenek maradjunk ajándékaid és kijelentésed iránt. Hadd lássuk e húsvét reggelén, ha nem is az egészet, de legalább egy keveset a Te jóságodnak gazdagságából, hadd teljen be vele a szívünk és a lelkünk, hadd vigasztalódjon, intsen és bátorítson!

Mi nem vagyunk nagyok, sőt ellenkezőleg, mindannyian nagyon is parányi emberek vagyunk. De elég nekünk a te kegyelmed! Csak annyi örömet és háládatosságot ébressz bennünk, amennyi kitelik tőlünk, csak annyi hitet, amennyire képesek vagyunk, csak annyi gyarló engedelmességet, amennyit meg nem tagadhatunk. Ébressz bennünk reménységet a nagy, a teljes és a tökéletes iránt, melyet a mi Urunk Jézus Krisztus halálában mindnyájunknak elkészítettél, és feltámadásában megígértél. Azért könyörgünk hozzád, hogy ez az óra is erre szolgáljon. Ámen.

Barth Károly

Kitekintő

Prágai búcsú a református főtitkártól

(Prága/Genf) – Milan Opocensky cseh lelkészétől, a Református Világszövetség (RVSZ) korábbi főtitkáráról február 17-én vettek végső búcsút tisztelői, kortársai, hozzátartozói a prágai gyászistentiszteleten, amit a Cseh Testvérek Protestáns Egyház Szt. Kelemen nevű templomában tartottak. Búcsúbeszédében Dr. Setri Nyomi, a mostani református főtitkár megrendülten szólt arról a lelkészeletről, aki egyszerre volt egyházi vezető, ökumenikusan nyitott keresztyén és bölcs tanító. Az istentiszteleten felolvasták az RVSZ elnökének, Clifton Kirkpatricknak a levelét, amit Jana Opocenskanak, az elhunyt főtitkár özvegyének írt. Ebben hangsúlyozza: „Hálát adunk Istennek Milan Opocensky életéért és biztonságtételéért, s mélységes hála tölti el szívünket azért a szolgálatért, amit ő az egyházért és a világért elvégzett”. Szinte valamennyi megszólaló emlékeztetett arra a fontos és felelős szerepre, amit Opocensky betöltött a cseh nép tragikus történelmi pillanatában, amivel saját szabadságát és családjáéét is kockára tette. Február 20-án délután 4 órakor a genfi Ökumenikus Központban megtartották a hivatalos, intézményi búcsúvételt az elhunyt főtitkárról. (wfn.org)

Sok kritika éri a Jézus állítólagos sírjáról szóló filmet

(Hannover) – A Jézus állítólagos sírjáról szóló film, amit az Oscar-díjas James Cameron és az izraeli-kanadai újságíró, Simcha Jacobovici készített, szakmai körökben is éles kritikát váltott ki. Március 4-én az USA Discovery Csatornáján volt látható a Jézus elveszett sírja című film. A német ProSieben magáncsatorna nagypénteken mutatta be a német szövegű változatot. A „lélegzetelállító történet” során egy tudományos csoport szenzációs felfedezést tesz, ami „megváltoztatja eddigi képünket a szent családról” – jelentette ki Münchenben Cameron. New Yorkban a két rendező olyan homokkő koporsót mutatott be, amiben szerintük Jézus és Mária Magdaléna csontjai voltak. Az első komoly kritika Izraelből érkezett. Amos Kloner régész, aki a sírok kutatásával foglalkozik, kijelentette: a film megfigyelései teljesen komolytalanok. Darell Bock, a Dallasi Theológiai Szeminárium professzora felületesnek ítélte a filmet. Miért temetkeztek volna Jézus tanítványai egy családi sírba, amikor mindegyikük hirdette a feltámadást? A film szerint a sír oldalán olvasható felirat arám nyelven ezt jelenti: Jézus, József fia. De ott van Mariamne és Yose neve is, továbbá Matia (Máté) neve is. Mindazonáltal minden régészeti és teológiai megnyilatkozás arról szól, hogy a film állításai inkább a szenzációt, mint a tudományos megbízhatóságot szolgálják. (Jesus.de)

